

2016 yılı baskı ve zorbalığın tırmandığı bir yıl oldu

s.6

2016'nın aynasından geleceğe bakmak - II

s.15

Gençlik mücadelesi ve 2016

s.20

2016'nın ardından.. Baskı, sömürü ve şiddete karşı öfke büyüyor

s.22

Sosyalizm Yolunda

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 01 (49)
30 Aralık 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

3

Sermaye iktidarı savaş bataklığını derinleştiriyor

Suriye'ye karşı ilan edilen savaşta yer alan AKP iktidarı, Ortadoğu'nun kan gölü haline getirilmesinin günahını boyunda taşıyor.

17

FARC: 80'li yılların tekrarı mı? - II

Toprağın %62'sine sahip olan %0,4 oranındaki bir oligarşik kastın özel mülkiyetini güvenceye alan bir toplumsal yapıda, "barış" mümkün mü?

18

Berlin saldırısı ve emperyalist ikiyüzlülük

Emperyalist burjuvazi, somutta da Alman emperyalist burjuvazisi yalana doymadığı gibi, ikiyüzlülükte de sınır tanımıyor.

1917'den 2017'ye günün çağrısı;

VA BARBARLIK İÇİNDE ÇÖKÜŞ.

VA SOSYALİZM!

Birliğin örgütlenme alanı ve 'kamu emekçisi' kavramı - A. Suat

s.10

2016'da iz bırakan dünya olayları

s.12

1917'den 2017'ye günün çağırısı: Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

Dünyamız adeta kaynayan bir kazan. Avrupa'dan Asya'ya, Amerika'ya hemen her coğrafyada ciddi sınıf mücadeleleri yaşanıyor. Ancak, bu kaynaşma yüzünü geleceğe, yani sosyalizme dönmediği koşullarda kapitalist sistem bir biçimde ayakta kalmayı başarıyor. Bu kısır döngüye ve yıkıcı gidişata son vermek için dünya ölçeğinde işçi ve emekçiler, bundan 100 yıl önce Rus proletaryasının yükselttiği sese kulak vermelidir. Zira Rus proletaryasının 100 yıl önce gerçekleştirdiği Ekim Devrimi insanlığın kurtuluşu mücadelesine hala daha yol göstermektedir ve tüm ilkeleriyle birlikte günceldir.

Baskı, sömürü, savaş ve barbarlık düzeni olan kapitalizmin hüküm sürdüğü bir yılı daha geride bırakıyoruz. Zamanın çarkı ileriye doğru dönerken; tarihsel gelişiminin önünde bir engele dönüşen kapitalist-emperyalist sistem, yapısal çelişkiler ve krizlerin pençesinde kıvrılıyor.

Sadece 2016 yılının verileri dahi, kapitalist sömürü düzeninin tarihsel olarak aşılması gerektiğini tüm çıplaklığı ile gözler önüne seriyor. Zira, bugünün dünyasında servet ile sefalet arasındaki uçurum, tarihin hiçbir evresinde olmadığı kadar derinleşmiş bulunuyor. Öyle ki, bu olguyu bizzat emperyalist kuruluşlar dahi itiraf etmek zorunda kalıyor. Geçtiğimiz aylarda Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı (UNDP) tarafından yayınlanan İnsani Gelişim Raporu'na göre insanlık sosyal ve ekonomik paylaşım ilkeleri açısından en kötü dönemini yaşıyor. Emperyalist devletler ve onların temsil ettiği bir avuç tekel, tüm dünyada elde edilen gelirin yaklaşık %80'ini elinde tutuyor. Yaklaşık 1,5 milyar insan ise çok boyutlu yoksullukla karşı karşıya. Yine 2016 yılının hemen başında servet sefalet uçurumuna dair bir rapor yayınlayan Oxfam isimli İngiliz yardım kuruluşu, sadece 62 süper zengininin elinde bulunan servetin, dünya nüfusunun yarısından fazlasına denk geldiğini açıkladı. Devasa zenginlikler bir avuç asalağın elinde toplanırken hali hazırda dünyada 650 milyon kişi sağlıklı suya ulaşamıyor. Bu demek oluyor ki, her 10 insandan 1'i temiz sudan yoksun kalıyor.

Kapitalist sistemin insanlığı sürüklediği yıkım sadece açlık, yoksulluk ve yoksulluklarla sınırlı değil. Sistemi pençesine alan çok yönlü kriz olgusu, emperyalist savaş ve saldırganlığın dizginlerinden

boşalmasına yol açıyor. Emperyalistler arası hegemonya krizi derinleşirken; pazar ve hammadde kaynakları üzerindeki hakimiyet kavgası emperyalist güçleri Suriye'de olduğu gibi giderek daha doğrudan karşı karşıya getiriyor. Bu tehlikeli ve yıkıcı gidişat şimdiden milyonlarca insanın yaşamını alt üst etmiş durumda. '91 Körfez Savaşı'ndan günümüze Ortadoğu adeta kaynayan kazan. Başta Afganistan, Irak, Libya ve Suriye olmak üzere emperyalistlerin kirlili hesapları doğrultusunda kundaklanan savaşlarda yüz binlerce insan hayatını kaybetti. Yine yüz binlerce insan yerinden yurdundan oldu.

2016 yılı da emperyalist saldırganlığın tırmandırıldığı bir yıl olarak tarih sayfalarındaki yerini aldı. Zira 2011 yılında Suriye'yi hedef alarak başlatılan emperyalist müdahale süreci 2016 yılında boyutlanarak devam etti. Suriye topraklarını talan eden emperyalist haydutlar, sadece Suriye halklarına değil, yarattıkları savaş ortamı üzerinden başta Türkiye olmak üzere bütün bölge ve dünya halklarına da büyük acılar yaşattılar. Zira Suriye'deki yıkıcı savaşta kullanmak için eğitip-donattıkları cihatçı çeteler hemen her gün bir ülkede kitle katliamları gerçekleştirdi.

Günümüz dünyasında kapitalist sistem giderek büyüyen servet sefalet uçurumuyla, işçi ve emekçilere tarifsiz acılar yaşatan savaş ve saldırganlık politikalarıyla, doğayı ve çevreyi yıkıma uğratan rant projeleriyle, sosyal ve ekonomik hakların gaspıyla ayakta durmaya çalışırken; toplumun derinliklerinde ciddi gerilimler oluşmasının önüne geçemiyor. Bunun bilincinde olan emperyalist burjuvazi, dünyanın dört bir yanında gelişebilecek sınıf ve kitle hareketlerine karşı şimdiden hummalı bir hazırlık yürütüyor.

Hemen her ülkede belirgin bir şekilde tırmandırılan siyasal gericilik, polis devleti uygulamaları ve faşist baskı politikaları söz konusu hazırlığın en belirgin yanını oluşturuyor. Bugünün Avrupa'sında "demokrasinin beşiği" denilen Fransa gibi ülkeler dahi OHAL'le yönetiliyor. Yine ABD gibi metropol ülkelerde polis devleti uygulamaları bir rutin haline gelmiş bulunuyor.

100. YILINA GİRERKEN EKİM DEVRİMİ'NİN ÇAĞIRISINA KULAK VERELİM

Tüm bu gelişmeler, kapitalist-emperyalist sistemin teklediğini ve tarihin çöplüğüne atılmayı beklediğini gözler önüne seriyor. Bu konuda dünya ölçeğinde eksik olan yegane şey ise, yüzünü sosyalizme dönmüş örgütlü-devrimci sınıf ve kitle hareketleridir.

Evet, dünyamız adeta kaynayan bir kazan. Avrupa'dan Asya'ya, Amerika'ya hemen her coğrafyada ciddi sınıf mücadeleleri yaşanıyor. Ancak, bu kaynaşma yüzünü geleceğe, yani sosyalizme dönmediği koşullarda kapitalist sistem bir biçimde ayakta kalmayı başarıyor. Bu kısır döngüye ve yıkıcı gidişata son vermek için dünya ölçeğinde işçi ve emekçiler, bundan 100 yıl önce Rus proletaryasının yükselttiği sese kulak vermelidir. Zira Rus proletaryasının 100 yıl önce gerçekleştirdiği Ekim Devrimi insanlığın kurtuluşu mücadelesine hala daha yol göstermektedir ve tüm ilkeleriyle birlikte günceldir.

Dünyamız 2017 yılına doğru dönerken, tarih bir kez daha işçi ve emekçileri göreve çağırıyor ve şu ikilemi insanlığın önüne daha çarpıcı bir şekilde koyuyor: Ya barbarlık içerisinde çöküş, ya sosyalizm!

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/01 (49) * 30 Aralık 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15

Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Dinci sermaye iktidarı savaş bataklığını derinleştiriyor

Osmanlı özentisi 'fethiçi' dış politikasının iflasi, Rusya-İran ikilisi ile yapılan anlaşmayla resmen ilan edildi. Bu anlaşma ile yeni bir U dönüşü yapan T. Erdoğan AKP'si, ABD emperyalizmi güdümünde savaşa girmiş, Suriye'de işlenen bütün insanlık suçlarına ortak olmuş, cihatçı katillerin ağababalığını yapmıştı. Şimdi ise, Rusya-İran ikilisiyle "cihatçı teröre karşı savaş" için anlaşma imzalayarak içine düştüğü çukurdan çıkmaya çalışıyor. Bu U dönüşü, eşine az rastlanan bir iflasi tescil edilmesidir aynı zamanda.

AKP şefinin, "Suriye'ye zalim Esed'i yıkmak için girdik" açıklamasından bir hafta sonra imzalanan anlaşma, bu kof iddianın tam aksini söylüyor. Amacını; "Laik Suriye'nin toprak bütünlüğünü savunmak için teröre karşı savaş" şeklinde formüle eden bir anlaşmaya imza atmak zorunda kalınması, dinci iktidarın zihniyet dünyasında gerçekleşen değişimden değil, derin iflas ve köşeye sıkışmadan kaynaklanıyor.

İFLASIN DAYATTIĞI 'DEĞİŞİM'

Dış politikasını 'Beşşar Esad'ı devirip Baas yönetimini silmek, Şam'da dinci-gerici-mezhepçi bir rejim kurmak' hedefine odaklayan T. Erdoğan'la müritleri, bu amaca ulaşmak için her yola başvurdular. Emperyalist efendilerinin onayıyla barbar cihatçı katillere sınırsız destek veren AKP iktidarı bu çetelerin atına binerek Şam'a girmenin mümkün olmadığını anlayınca, Suriye'ye karşı 'Libya modeli'ni uygulamak için çırpınıp durdu. Bu ise, ABD ile diğer batılı emperyalistlerin Suriye'ye savaş ilan etmesi anlamına geliyordu. Diğer bir ifadeyle, Rusya ile savaş göze almaları şarttı. Oysa böyle bir şey verilmiş koşullarda mümkün değildi.

'Libya modeli'nin Suriye'ye uygulanamayacağı açıkken yayılcı heveslerden vazgeçmeyen dinci iktidar, Rusya uçağını düşürerek bu yöndeki son hamlesini gerçekleştirdi. Sonuç, beklediğinin tam tersi oldu. Uçağı düşürüp NATO'ya koşan T. Erdoğan, umduğunu bulamadı. NATO'nun, kendileri için Rusya ile savaşa girebileceğini sanacak kadar ayakları havada olan bu zihniyet, kendi çapsızlığıyla yüzleşmek zorunda kaldı. Emperyalistler nezdindeki itibarının yerlerde süründüğünü fark ettiğinde Katar emiri ile bazı Afrikalı diktatörler dışında dostu kalmayan AKP şefinin elinde baki kalan tek seçenek, Putin'in önünde diz çökmekti.

"Ey Putin!" efelenmelerinden "dostum Putin" söylemine hızlı bir geçiş ya-

Suriye'ye karşı ilan edilen savaşta yer alan AKP iktidarı, Ortadoğu'nun kan gölü haline getirilmesinin günahını boynunda taşıyor. Görünen o ki, bu ağır suçu savaş ateşini kendi ülkesine taşıma pahasına işleyen dinci-sermaye iktidarı, yarattığı savaş bataklığında boğulmaktan kurtulamayacak.

pan T. Erdoğan, Putin'e gönderdiği özür mektubunda "İsteddiğiniz her şeyi yapmaya hazırım. Yeter ki beni affedin..." mealinde ifadeler kullanarak, Rusya ile ilişkileri tamir etme fırsatı yakaladı. Putin'den 'hayat öpücüğü' koparan T. Erdoğan, bu 'öpücüğü' pahalı olduğunu elbette biliyordu ama eli mahkumdu.

CİHATÇILARLA CİHATÇILARA KARŞI

İç politikayı faşist zorbalığın 'hukuksal kılıfı' OHAL ile kontrol etmeye çalışan iktidar, darbe girişiminden sonra derinleşen devlet krizi devam ederken ekonomik krizin artmasıyla iyice sıkıştı. Bu sıkışmanın ardından gelen büyükelçi cinayeti, işin tuzu-biberi oldu. Artık mırın-kırın etmeden U dönüşünü gerçekleştirmek zorundaydı. 'Gönül sınırları içinde' bulunan Halep defterini kapatan T. Erdoğan AKP'si, tüm Suriye'yi kapsayacak bir ateşkesi görüşmek için Rusya-İran ikilisiyle Astana'da masaya oturdu.

Halep'ten sonra sıranın İdlib'e geçeceği bir sır değil. Ne Suriye ne müttefikleri İdlib'de El Nusra çetelerinin 'İslami Emirliği'ne tahammül edebilir. Cihatçı çetelerin bazı temsilcilerini yanına alarak Astana'da masaya oturan T. Erdoğan, iki ateş arasında kalmış gibidir. Bu koşullarda Rusya-İran ikilisiyle arayı bozma lüksünden yoksun olduğuna göre, cihatçıların bir kısmını siyasi çözüme razı etmek, diğerleri ile savaşmak dışında bir seçe-

nek kalmıyor. Nitekim İdlib'teki cihatçıların ülke içine transfer etmeye başlayan iktidarın, bunların bir kısmını El Bab'daki cepheye sevk ettiği ifade ediliyor. TSK-cihatçı cephesi IŞİD'le savaşıyor. Cihatçı çetelerin bir kısmı ile diğerlerine karşı yürütülen bu savaşın şiddetlenme ihtimali yüksek. Bu ise, Suriye'yi yakıp yıkan savaş ateşinin Türkiye'nin içine taşınma riskini arttırıyor.

NAMLULARI ROJAVA'YA ÇEVİRME HESAPLARI

Suriye'deki iç savaş boyunca her vesile ile IŞİD'i, El Nusra'yı Rojava'ya saldırtan iktidarın hevesleri, en azından şimdiye kadar kursağında kaldı. Çünkü ne Esad yönetimini yıkabilirdi ne PYD liderliğinde oluşturulan özerk yapıyı önleyebilirdi.

Bu çifte hezimetten sonra TSK-cihatçı cephesini doğrudan Rojava'ya kaydırma planları yapılmaya başlandı. Cihatçıların El Bab'a transferi buna dönük bir hazırlık olarak değerlendiriliyor. Bu heveslerinin de kursaklarında kalma ihtimali yüksek. Lakin bu yayılcı şoven histerinin halklara ağır bir faturası oldu, görünen o ki olmaya da devam edecek.

HER ŞEY 'ESAS EFENDİ'NİN RIZASI İÇİN

T. Erdoğan geçen hafta yaptığı açıklamada, "Sırada Menbiç var. Menbiç'ten

sonra Amerika ile yeni dönemde ele ele verebilirsek, Rakka var. 'Dünyadan bize ne' diyenlere sesleniyorum. Türkiye küresel bir güçtür, bunu bileceksin..." ifadelerini kullandı.

"Türkiye küresel bir güçtür" safsatası bir yana bırakılırsa, Rojava'ya saldırının Amerika'nın icazetine bağlı olduğunu bilen AKP şefi, bu amacına ulaşmak için TSK'yı Rakka savaşına sürmeye hazır olduğu mesajını veriyor. Umudunu faşist Trump yönetimine bağlayan T. Erdoğan, Washington'daki efendilerine yaranmak için adeta çırpınıyor. Yeter ki, Rojava'ya saldırı için yeşil ışık yaksınlar.

Rusya ile geliştirilen ilişkilere rağmen, dinci-sermaye iktidarının esas kiblesi Washington'dur. Kullanma süresi dolduğu için efendilerinin desteğinden yoksun kalan T. Erdoğan, son ABD ziyaretinde Kissinger, Rockefeller gibi isimlerle görüşerek şansını bir kez daha denedi. Trump'tan umduğunu bulacak mı bulmayacak mı? Bu henüz belli değil. Ama kesin olan bir şey var; hem emperyalizme hizmet etmek için hem yayılcı hevesleri için Suriye'ye karşı ilan edilen savaşta yer alan AKP iktidarı, Ortadoğu'nun kan gölü haline getirilmesinin günahını boynunda taşıyor. Görünen o ki, bu ağır suçu savaş ateşini kendi ülkesine taşıma pahasına işleyen dinci-sermaye iktidarı, yarattığı savaş bataklığında boğulmaktan kurtulamayacak.

15 Temmuz “Araştırma” Komisyonu’nda sona doğru!

15 Temmuz darbe girişimi iç siyasette en çok kullanılan siyasal argümanların başında geliyor. “Yeni Türkiye” dizayn edilirken 15 Temmuz bir “lütf” olarak değerlendiriliyor. Bunca yıllık AKP-cemaat ilişkisi ise yok sayılıyor. Güya 15 Temmuz’u açığa çıkarmak amacıyla kurulmuş olan “Darbe Araştırma Komisyonu” işlevini doldurmuş olacak ki, artık bu mi-zansen sonlandırılmak üzere. Erdoğan’ın “bitirilsin” talimatı karşılığını buluyor.

ARAŞTIRMA-Mİ KOMİSYONUNUN İCRAATLARI

AKP’nin göz boyamak amacıyla oluşturduğu “Darbe Araştırma Komisyonu” Hulusi Akar ve Hakan Fidan gibi darbe sürecinin kritik isimlerini dahi dinlemeden rapor yazımına geçti. Üstelik darbe ile ilgili devletten istediği birçok belge “gizlilik” gerekçesiyle komisyona verilmeyemedi. Komisyon çalışmalarında dinlenmesi talep edilen 200’e yakın isimden yalnızca 47’si dinlenebildi. TBBM’yi bombalayanlar gibi darbe girişimi gerekçesiyle tutuklanan askerlerin cezaevinde dinlenmesine gerek duyulmadı. Soruşturmanın gizliliğiyle tutuklanan askerlerin cezaevinde dinlenmesine gerek duyulmadı. Soruşturma öylesine (gayri) ciddi yürütüldü ki, başta ByLock belgeleri olmak üzere istenen birçok belge de soruşturmanın gizliliği gerekçesiyle komisyona iletilmedi.

4 Ocak’ta çalışma süresi bitecek olan komisyon bu süreyi en fazla 1 ay daha uzatabilir. Fakat anlaşılacak ki artık bu oyuna bir son verilecek. Zira rapor yazılması için bir hayli acele ediliyor. Komisyon sözcüsü AKP milletvekili Belma Satır’a göre; “çok sıkıştırılmış sürede, çok verimli çalışmalar” yürütülerek, “bir an evvel yazıma” geçilmesi gerekiyor.

ÜZERLERİNDEN BİR YÜK KALKTI, VİCDANLARI RAHATLADI

“Vicdanım son derece rahat. Bir milletvekili olarak ve bu komisyonun üyesi olarak sorumluluğumu da fazlasıyla yerine getirdiğimi düşünüyorum. Çok doğru bir rapor çıkacağını düşünüyorum. Muhalefet şerhleri de olabilir. Ben geçen dönem de araştırma komisyonlarında çalıştım ama bu kadar yoğun mesai verdiğim hiçbir komisyon olmadı. Gerçekten yemeden, içmeden, her gün oturarak geç saatlere kadar bu komisyonda çalışıyoruz. Dolayısıyla, benim hem vicdanım rahat hem sorumluluğumu fazlasıyla yerine getirdiğimi düşünüyorum” diyen Belma Satır’ı rahatlatanın ne olduğu gayet açık. Zira kaza bela olmadan cemaatle aynı çıkar döngüsünde yapılan işbirliğinin gün yüzüne çıkmaması için rahat olması için yeterli bir neden.

NE KOMİSYONLAR GÖRDÜK

Sermaye devletinin siyasi geçmişinde ne zaman bir karanlık olay yaşanmışsa

hemen akabinde bir komisyon kurulur. Böylece bir taraftan toplumun tepkisi yatıştırılırken asıl olarak da gerçeklerin üzeri örtülür. Bakınız “Susurluk araştırma komisyonu”, bakınız “faili meçhulleri araştırma komisyonu”... Bu da böyle olacak. Kuşkusuz göstermelik yargılamalar, cezalandırmalar da yapılacaktır. Ancak görünen her zaman olduğu gibi buz dağının suyun yüzeyindeki kısmı olacaktır. “Ne istediniz de vermedik” sözünün bir itiraf olduğunu bilmeyen kimse var mıdır? Cemaatin devlet kadrolarına “sızıntısı” hiç fark edilmemiş olabilir mi? Çok kullanılan bir tabirle “kandırıldığını” söyleyen yüksek makamlara dokunulmazken, çoğunlukla diğer alt makam ve mevkidekilere, hatta sadece cemaat yoluyla kendilerine bir devlet kapısı açanlara, iş gücü sahibi olanlara fatura ödettiler.

12 EYLÜL’LE NASIL HESAPLAŞILMIŞA 15 TEMMUZ DA ÖYLE OLACAK

Duygu sömürsü yapılan 12 Eylül hesaplaşmasında kimler hangi cezayı aldı? 12 Eylül askeri faşist darbesiyle yapıldığı

söylenen hesaplaşmanın ne olduğunu, bırakın darbecilerin cezalandırılmasını, 12 Eylül uygulamalarının benzerlerine sahne olan örneklerden defalarca gördük.

Kuşkusuz 15 Temmuz darbe girişimi, başta AKP ve Erdoğan’ı hedeflediği için uygulayıcılarına dönük bir bedeli oldu. Ancak devletin bu derece içine sızmış olan cemaatin AKP’nin sırça köşklerine yerleşmemesi düşünülebilir mi? Bu coğrafyada yaşayanlar Türkçe olimpiyatlarını, “hocaefendi” övgülerini, “okyanus ötesine selam ve sevgileri”, devlet kaynaklarının sınırsızca “hizmet hareketinin” emirlerine amade edilmesini unutmadı ve unutmayacaktır.

Diğer taraftan cemaatin sadece AKP’yle değil diğer düzen partileriyle olan ilişkisi de bilinen bir başka karanlık gerçektir. Fethullah Gülen ve müritleri ta MTTB’den bu yana devletin tam içindedir. Tıpkı benzerleri gibi. Her şey bir tarafa CHP ve MHP’nin cumhurbaşkanlığı seçimlerindeki ortak çatı adayı fikri ve pratiğinin arkasında hangi ilham kaynağının olduğu ortadadır. ByLock kullanan milletvekilleri içinde acaba sadece AKP’lilerin olduğu düşünülebilir mi? Neden CHP’liler “bak açıklarız ha” tehditlerine rağmen ByLock kullanan milletvekillerini deşifre etmezler.

Sonuç olarak 15 Temmuz darbe girişiminin daha uzun bir süre gündemdeki yerini koruyacağı ortadadır. Fakat sistem içinde güçlü bir sarsıntı ya da toplumsal muhalefetin bir basıncı olmaz ise, “15 Temmuz kahramanlık hatıraları” medya ve düzen siyasetinin raflarında, alıcısı ve getirisi çok olan bir ürün olarak yerini almaya devam edecektir.

HDP ve DBP’li siyasetçilere yönelik saldırılar

Sermaye devletinin DBP ve HDP’li yöneticilere yönelik gözaltı ve tutuklama terörü sürüyor.

22 Aralık’ta 10 gündür gözaltında tutulan HDP Ankara İl Eşbaşkanı İbrahim Binici’nin yanı sıra 3 kişi tutuklandı.

23 Aralık’ta HDP İstanbul Milletvekili Pervin Buldan evinden gözaltına alındı. Buldan ifade işlemlerinin ardından serbest bırakıldı. Aynı gün DBP Kars İl Başkanı Önder Fidanboy ile il yöneticisi Remiz Atmaca’nın da aralarında bulunduğu 4 kişi, polisteki işlemlerin ardından savcılığa çıkarıldı. İl yöneticileri tutuklanırken, diğer iki kişi adli kontrolle ser-

best bırakıldı.

24 Aralık’ta Mersin’de 16 HDP’li tutuklandı. Şırnak’ta 17 Aralık günü yapılan baskınlarda gözaltına alınan HDP Silopi İlçe Eşbaşkanları Aycan Azma ve Ali Balın 24 Aralık’ta tutuklandı. Aynı gün Balıkesir’deki operasyonlarda gözaltına alınan ve daha sonra serbest bırakılan HDP’li 5 eşbaşkan savcılığın itirazıyla tekrar gözaltına alınarak tutuklandı.

26 Aralık günü HDP Eş Genel Başkan Yardımcısı Aysel Tuğluk, Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından yürütülen bir soruşturma kapsamında Ankara’da gözaltına alındı. Tuğluk 28 Ara-

lık’ta çıkarıldığı mahkemede tutuklandı.

27 Aralık’ta Antep’te gözaltına alınan, HDP ve DBP yöneticilerinin aralarında bulunduğu 36 kişiden 15’i tutuklandı. Iğdır’da bir haftadır gözaltında olan 5 HDP’li tutuklandı. Kars’ta HDP il eş başkanları tutuklandı. Diyarbakır’da Kulp Belediyesi Eşbaşkanı Sadiye Süer Baran evinden gözaltına alındı. **Mardin**’de Ömerli Belediyesi’ne yapılan baskında belediye eş başkanı Süleyman Tekin’le birlikte iki kişi gözaltına alınırken, Artuklu Belediyesi’nde 15 belediye işçisi gözaltına alındı.

28 Aralık günü 6 gündür gözaltında

tutulan Ağrı Belediye Eşbaşkanı Mukaddes Kubilay tutuklandı. Aynı gün Antakya’da yapılan ev baskınlarında yaklaşık 20 kişi gözaltına alındı. **İskenderun**’da ise HDP Gençlik Meclisi’ne yönelik ev baskınlarında, gözaltı listesinde olan 9 kişi gözaltına alındı. **Mersin**’in Tarsus ilçesinde daha önce HDP’ye yönelik baskınlarda hakkında gözaltı kararı çıkarılan Osman İşiksal gözaltına alındı. **Batman**’da yapılan ev baskınlarında Petrol-İş Batman Şube Başkanı Şeyhmus Kaygusuz’un da aralarında bulunduğu 15 kişi “sosyal medya paylaşımları” gerekçesiyle gözaltına alındı. **Dersim**’de ise 24 Aralık’ta yol kontrolü sırasında gözaltına alınan Cenk Akgönül çıkarıldığı mahkeme tarafından tutuklandı.

Faşist saldırılar tırmanıyor, gerici abluka yoğunlaşıyor

Kürt hareketine yönelik saldırılar artan faşist baskıların açık göstergesidir.

İçinden geçtiğimiz süreçte özelde HDP'ye genelde Kürt hareketine yönelik siyasi soykırım uygulamaları tavan yaptı. 15 Temmuz'dan bu yana Kürt hareketine yönelik operasyonlar sonucunda yüzlerce kişi gözaltı ve tutuklama terörüne maruz kaldı.

Milletvekilleri, eşbaşkanlar, il ve ilçe yönetimleri de gözaltı-tutuklama teröründen paylarını aldılar. En son Kırşehir'de HDP'li 21 kişi gözaltına alındı. On günlük gözaltıdan sonra mahkemeye çıkarılan 21 kişiden 14'ü tutuklandı.

Kitlesele gözaltılar ve tutuklamaların yanı sıra HDP il ve ilçe binalarına yönelik saldırılar da bu dönemde ayyuka çıktı. İstanbul il binasına gelen kolluk güçleri kapıyı kırarak içeri girdiler. Binanın odalarında tam bir yıkım gerçekleştirdiler. Tüm evrakları yaktılar. İstanbul Büyükşehirçe HDP parti binası yakılmak istendi. HDP'nin Yalova il binasının kapısı tutuşturuldu. Hatay İskenderun Gültepe Mahalle Temsilciliği molotoflu saldırıya uğradı...

HDP'ye yönelik saldırılar Kürt sorunu-na ilişkin sömürgeci sermaye devletinin ve onun yürütme gücü olan AKP iktidarının kirli hesaplarından ayrı düşünülemez. Sermaye devletinin bu kirli politika üzerinden güttüğü hedef; Kürt halkını hakları ve geleceği için mücadele edemez hale getirmek, mücadele dinamiklerini, hatta olası mücadele potansiyelini güçten düşürmek, felç etmektir.

Bu saldırıların en temel nedenlerinden birisi AKP şefi ve şürekâsının beka sorunudur. Zira başkanlık rüyasının kabusu dönüşme ihtimali T. Erdoğan'ı fazlasıyla korkutmaktadır. Bu korkunun kaynağı olan toplumsal dinamikler ise her geçen gün artıyor. İşçi ve emekçilere yönelik saldırganlıkta gemi aزیya alan AKP iktidarı gün be gün öfkeyi mayalıyor. Mayalanan öfke içinde Kürt halkı önemli bir yer tutuyor.

Kürt hareketinin ve genelde Kürt halkının taşıdığı mücadele dinamiğini önemli bir tehdit olarak gören saray sakinini bu nedenle içte ve dışta savaşı büyütüyor.

HEPSİ BURJUVAZİNİN GELECEĞİ İÇİN

Yeni dönemde sömürgeci sermaye düzeni bütün güçleriyle "içeride savaş, dışarıda savaş" konseptine cephaneye taşıyor. AKP'nin ebedi şefi "Misak-ı Milli" tartışmasının önünü açarak hizmetinde olduğu tekeli burjuvazinin yayılmacı yaklaşımına omuz veriyor. Durumun farkında olan burjuvazi şimdilik Suriye'ye yönelik kirli savaşa açıktan itiraz etmiyor.

Tekelci burjuvazi açısından savaşlarda yaşamını yitiren, faturasını ödeyen emekçilerin hiçbir değeri yoktur. Suriye savaşı tekeli burjuvazi için yeni bir kâr kapısı olduğu sürece emekçilerin yaşamına mal olan savaşa desteği sürecektir. Yani tekeli sermaye için esas olan kâr oranlarının artması ve siyasal hegemonyasının sarsılmamasıdır.

Bütünlüklü olarak gündeme getirilen bu saldırgan politikalar, ancak ülke içindeki tüm muhalif seslerin kesilmesiyle hayata geçirilebiliyor. Öyle ki bu kirli politikalar karşısında çıkabilecek en küçük pürüz dahi AKP iktidarını korkutuyor, bu nedenle parti içi muhalefet geliştirebilecek dinamikler dahi hedef haline getiriliyor.

GÜÇLÜ BİR SINIF HAREKETİNİN ÖNÜNÜ AÇMAK İÇİN GERİCİ ABLUKA DAĞITILMALIDIR

Emekçilerin sömürü ve savaşa karşı mayalanan tepkisinin yaratacağı sonuçlar konusunda özelde AKP iktidarı ve genelde burjuva sınıf iktidarı tam bir bilinç açıklığına sahiptir. Zira nesnel olarak dü-

zene yönelik öfke dinamikleri artmaktadır.

Böylesi bir gelişme sürecini engellemek için AKP iktidarı kitleleri terörize etme çerçevesinde faşizm silahına dört elle sarılıyor. İrkçi-şoven histeriyi kışkırtıyor. Besleme çetelerini sokaklara salıyor. Kürt düşmanlığını körüklüyor vb...

Bu gerici-faşist cendereyi dağıtmak, önümüzdeki süreçte gelişecek sınıf-kitle hareketinin önünü açmak açısından yamsamsal bir önem taşıyor. Zira emekçiler içerisinde ırkçılığın, şovenizmin ve dinsel gericiliğin etkisini zayıflatmak/sınırlandırmak tüm bu karanlığın sebebi olan kapitalist sömürü düzenine karşı verilen mücadeleyi daha da güçlendirecek, işçi sınıfının birliğini daha da sağlamlaştıracaktır.

şeyin salt kendi kirli çıkarları çerçevesinde yapılan yayınlar olduğu rahatlıkla görülmektedir.

BASKI VE SALDIRILAR NAFİLE!

Bugün gelinen yerde sosyal medya paylaşımları sebebiyle toplamda 10 bin kişi hakkında soruşturma başlatılmış, 1203 kişi için adli kontrol istenmiş ve 1656 kişi tutuklanmış bulunuyor. Burjuva medyanın "klavyeli teröristler" diye hedef gösterdiği bu insanlar, büyük oranda sermaye devletinin gizlediği gerçekleri anlatan muhalif insanlardır.

Sermaye devleti ilerici-sol basını susturmaya çalışsa da, sosyal medya paylaşımlarını, haber iletişimini engellese de, fıkra gibi "gerekçelerle" baskı kurmaya kalkışsa da, tarihin koca tekerleği dönmeye devam ediyor. Ve devrim, klavye tuşlarının muştusu eşliğinde sokaklarından göz kırpmıyor!

OHAL'in ikinci evresinde basına yönelik saldırılarına hız veren sermaye iktidarı, gemi iyiden iyiyeye aزیya aldı. Geçtiğimiz haftalarda özellikle Hüsnü Mahalli'nin tutuklanması üzerinden tekrar gündemin baş sıralarında yer tutan basına yönelik saldırıların ardı arkası kesilmedi. Bu aynı süreçte BirGün, Diken, Dihaber ve ETHA çalışanları da gözaltına alındı.

FIKRA GİBİ "GEREKÇELER" GERÇEKLERİ ÖRTEMEZ!

Hüsnü Mahalli'nin cumhurbaşkanını baskı altına alabileceği "gerekçesi" ile tutuklanması her fırsatta yüksek sesle dillendirdikleri "hukuk devletinde" elle tutulur hukuksal bir delil olmadan hüküm verilebildiğini bir kez daha trajik komik bir biçimde gösterdi. Basına yönelik son gözaltı saldırılarında da fıkra gibi "gerekçelere" yer verildi.

Şimdi de sosyal medya hedefte!

Geçtiğimiz günlerde gözaltına alınan BirGün, ETHA, Diken ve Dihaber mensubu basın emekçilerinin sosyal medyada "algı yönettikleri" iddia edildi. AKP iktidarını asıl korkutan olgu ise söz konusu "gerekçenin" ayrıntılarında yer aldı; "örgüt üyeliği ve kişisel verilerin kaydedilmesi, yayılması." "Kişisel veriler"den kastedilen şeyin Berat Albayrak'ın deşifre olan mailleri ve AKP iktidarının ortaya saçılan kirli çamaşırları olduğu ise sır değil.

KAPAT, KALDIR, KISITLA, TUTUKLA

15 Temmuz'un ardından faşist baskı ve saldırganlığı tırmandıran AKP iktidarı, her türlü muhalif sesi kısmının gayreti

inde. Basın-yayın organlarının kapatılması ve gazetecilerin tutuklanması ile basına yönelik taarruza geçen siyasal iktidar, haberleşmenin etkin bir ayağı olan sosyal medyayı da kendi sefil çıkarları doğrultusunda kısıtlamaktan geri durmuyor. Bunun son örneği, iki askerin İŞİD tarafından yakılmasının ardından devlete yönelebilecek tepkilerden çekinilerek internetin yavaşlatılması oldu. Kimi yerlerde ise sosyal medya platformlarına erişim tamamen engellendi.

Tüm bunlar olup biterken, Tayyip Erdoğan'ın 15 Temmuz gecesi FaceTime üzerinden "Sokaklara çıkın" çağırısı yaptığı hatırlanırsa; sermaye devletinin basın ve ifade özgürlüğünden anladığı

2016 yılı baskı ve zorbalığın tırmandığı bir yıl oldu

2016 yılı ilerici sol güçler ile Kürt halkına her açıdan saldırıların yoğunlaştığı, işçi ve emekçilerin örgütsüzlüğün ve sınıf bilincinden yoksunluğun faturasını ödediği bir yıl oldu. Özellikle 15 Temmuz'dan sonra demokratik hak ve özgürlüklerin gaspı hızlandı, "terör" demagojisi eşliğinde tüm muhalif kesimler gözaltı, tutuklama saldırılarının hedefi oldu.

KÜRT HALKINA SALDIRILAR

2016 yılına Cizre, Silopi, Sur, Yüksekova gibi Kürt kentlerindeki ablukayla girildi. Yine belediye eşbaşkanlarını hedef alan tutuklama saldırıları da yılın ilk günlerinde devam etti. Kürt kentlerinde gerçekleştirilen katliamlara karşı yapılan eylemler ise polis terörünün hedefi oldu. Kürt halkına dönük imha saldırılarının yoğunlaştığı günlerde, Newroz eylemleri 18 il hariç bütün kentlerde yasaklanırken yapılmak istenen eylemlerde polis terörü estirildi. 2016 Newroz'una katıldığı gerekçesiyle 41 kişi tutuklandı.

HDP ve DBP üye ve yöneticilerine yönelik gözaltı ve tutuklama terörü arttı. Kürt illerinde gününbirlik sokağa çıkma yasakları, "özel güvenlik bölgesi" ilanları yaşanmaya başlandı. Haziran sonunda, işlediği suçlara karşın askere yargı koruması getiren yasa meclisten geçti.

Sonradan tutuklama saldırılarının hedefi olacak Barış İçin Akademisyenler de bildirimlerini yılın ilk ayında yayınladılar. Bildirinin ardından geçen bir haftada akademisyenlere 109 soruşturma açıldı, 33 gözaltı yapıldı. 15 Mart'ta 4 akademisyen tutuklandı, 22 Nisan'da tahliye edildiler. Yıl sonuna doğru bildiriye imza atan 433 sinemacı hakkında soruşturma açıldı. 25 Eylül'de DBP'li Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi polis tarafından basıldı, eşbaşkanlar gözaltına alınarak tutuklandı ve belediyeye kayıym atandı. Kürt halkının iradesine yönelik saldırılar protesto eylemlerinde estirilen polis terörüyle sürdü.

KENTLERDE KATLİAM VE YIKIM

13 Mart'tan itibaren 78 gün boyunca sokağa çıkma yasağının sürdüğü Yüksekova'da 90 kişi katledilirken 6 bin 770 ev yakılıp yıkıldı. Sur'da 51'inin kimliği tespit edilebilen yaklaşık 90 kişi katledildi. 24 Şubat itibarıyla, Genelkurmay açıklamasına göre, sadece Cizre'de 665 kişi katledildi. Bunlardan 177'si "vahşet bodrumları" denilen yerlerde yakılarak katledildi. İlçelerde sağlam kalan evler de kamulaştırma kararları alınarak kep-

çerlerle yıkılmaya başlandı.

20 Mayıs'ta milletvekilleri dokunulmazlıkları kaldırıldı. Kürt halkına dönük saldırılar kapsamında gündeme gelen dokunulmazlık tartışmaları sırasında yarım saat içerisinde meclise 121 yeni fezleke gelirken, bunların arasında AKP'li milletvekillerine dair bir tek soruşturma olmadı. İlerleyen süreç içerisinde HDP'li 12 milletvekili tutuklandı. 24 Aralık tarihi itibarıyla hapsedilen belediye eşbaşkanı sayısı 69, kayıym atanan belediye sayısı da 49 oldu. KCK/PKK soruşturması adı altında Aralık ayı itibarıyla 15 bin civarı gözaltı yaşanırken, 5 bin 600 kişi tutuklandı.

DOĞA TALANINA KARŞI DİRENİŞ

Sermaye devleti, rant amacıyla doğayı tahrip etmeye devam ederken, Artvin Cerattepe'ye yapılmak istenen madene karşı bölge halkı direnişe geçti. Şubat ayında başlayan direnişle doğa talanına yanıt verildi. Eylemler polis ve jandarmasının saldırısına uğradı.

KAYIT DIŞI GÖZALTILAR, KAYBETME GİRİŞİMLERİ

2016 yılı '90'larla özdeşleşen gözaltında kayıpların yeniden uygulamaya sokulduğu bir yıl oldu. İlk olarak DBP Sırnak il yöneticisi Hurşit Külter abluka altındaki bölgeden gözaltına alınarak kaybedilmeye çalışıldı. 13 gün işkence gören Külter polislerin elinden Kerkük'e kaçarak kurtulabildi. Yıl sonuna doğru Taşkın Yasak ve Müjgan Ekin'in gözaltına alındığı ve kendilerinden haber alınmadığı gündeme geldi. Müjgan Ekin'in Ankara'da

gözaltına alındıktan sonra 48 gün boyunca işkenceye uğradığı ve Cerablus'a bırakıldığı ortaya çıktı. Daha önce RedHack bahanesiyle 5 ay tutuklanmış olan Taşkın Yasak ise bir süre sonra evine dönerken, güvenlik nedeniyle açıklama yapamayacağını belirtti.

KENTLERDE PATLAYAN BOMBALAR

2016 yılında kentlerin kalabalık yerlerinde neredeyse her ay bir bomba patladı. 2016'nın ilk bombalı saldırısı 12 Ocak'ta Sultanahmet Meydanı'nda IŞİD tarafından gerçekleştirildi. Daha sonra 19 Mart'ta İstiklal Caddesi'nde turistleri hedef alan IŞİD, burada da 5 kişiyi katletti. 28 Haziran'da Atatürk Havalimanı'na giren 3 IŞİD çetecisi, çevredekileri tarayarak üzerlerindeki bombaları patlattı, 41 kişiyi katletti. 20 Ağustos'ta Antep'te Kürt bir ailenin sokak düğününü hedef alan IŞİD burada da aralarında çocukların da olduğu 50 kişiyi katletti. Sermaye iktidarının her türlü imkanıyla desteklenen IŞİD çetesi, 2016 yılında Suriye'den Kilis'e attığı bombalarla, bu ilçede 21 kişiyi katletti.

Bunların yanı sıra TAK tarafından 17 Şubat ve 13 Mart'ta Ankara'da, 27 Nisan'da Bursa'da, 7 Haziran'da Vezneciler'de, 10 Aralık'ta Beşiktaş'ta, 17 Aralık'ta Kayseri'de bombalı saldırı gerçekleştirildi. Sermaye devleti TAK'ın gerçekleştirdiği eylemleri baskı ve devlet terörünü arttırmanın vesilesi haline çevirdi.

KATİLLER KORUNDU

Erdoğan'ın kaçak sarayında yapılan adli yıl açılış töreninde düğmesiz cüppe-

lerini iliklemeye çalışan yargı mensupları, Türkiye'deki "yargı bağımsızlığını" göstermiş oldu. "Cumhurbaşkanına hakaret" davaları pıtrak gibi çoğaldı. Tecavüzcüler, katiller yargı tarafından korunup kollandı. Polis terörünün cinayetlerle sürdüğü 2016'da, Haziran Direnişi'nde katledilen Ethem Sarısülük davasında katil polis Ahmet Şahbaz'ı koruyan mahkeme, 1 yıl 4 ay 20 gün hapis cezasına hükmetti, cezayı 10 bin lira para cezasına çevirdi. Berkin Elvan dosyasında da "soruşturma" nihayet sonuçlanırken yalnızca bir polise dava açıldı. Lice'de kalekol protestosu sırasında katledilen Medeni Yıldırım'ın katilleri de beraatla ödüllenendirildi.

Hrant Dink, Hasan Ferit Gedik, Dilek Doğan, Uğur Kurt, Mehmet Ayvalıtış, Yılmaz Öztürk'ün katledilmesiyle ilgili davaların birçok duruşması katilleri aklamaya mekanizmaları olarak işledi. Hrant'ın katledilmesinin ardından 7 yıl geçmesine rağmen katiller hâlâ cezalandırılmadı. 10 Ekim ve Soma Katliamı davalarında da katiller cezalandırılmazken, her duruşma ertelenerek oyalama sürdürüldü.

YARGI TOPLUMSAL ÇÜRÜMENİN AYNASI OLDU

Kadın cinayetleri, taciz, tecavüz, çocuk istismarının tavan yaptığı 2016'da, sermaye devletinin sözcüleri tecavüz ve tecavüzcüye sahip çıktı, yargı birçok davada tecavüzcülere ödül gibi cezalar verdi. Ensar Vakfı'nda onlarca çocuğa tecavüz edildiğinin ortaya çıkmasının ardından, devlet sözcüleri Ensar Vakfı'na sahip çıkma yarışına girişti. Ensar Vak-

fı'ndaki tecavüzün ardından birçok tecavüz olayı daha çorap söküşü gibi basına yansımaya başladı. Kadınlar "şort giydiği", "parkta spor yaptığı" için saldırıya uğrar oldu.

Kasım ayında ise sermaye düzeninin yaşadığı çürümenin geldiği boyut, "tecevüz yasası" olarak anılan tasarının gündeme gelmesiyle kendini gösterdi. Birçok ilde kadın ve erkeklerin birlikte yaptıkları eylemler karşısında AKP geri adım attı, yasayı geri çekmek zorunda kaldı.

1 MAYIS

İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs, sosyal yıkım saldırılarıyla, artan hak gasplarıyla, kirli savaş ve devlet terörüyle karşılandı. 1 Mayıs artan saldırıları püskürtmenin bir olanağına dönüştürülemedi. Ankara'da Kızılay, İstanbul'da Taksim, İzmir'de Konak gibi meydanlar 1 Mayıs eylemleri için yasaklanırken, İstanbul'da 1 Mayıs çağrısı için yapılan faaliyetler polisin gözaltı terörüyle karşılaştı. 1 Mayıs günü İstanbul'u on binlerce polis ve onlarca TOMA ile ablukaya alan polis 1 kişiyi katletti, 231 kişi gözaltına alındı, 5 kişi tutuklandı. Bakırköy'deki 1 Mayıs mitingi "izinli" olmasına rağmen, polis burada da pankartların içeriğinden flamlara kadar her şeye müdahale etti. Adana'da da sendikalar ve reformist örgütlerin çabasıyla 1 Mayıs günler, hatta saatler kala "iptal edildi." Yasak karşısında sokağa çıkanlar gözaltına alındı.

Suruç ve Ankara gibi katliamların yıldönümlerinde yapılmak istenen anmalar bile devlet terörünün hedefindeydi. Anmalara yasaklar konuldu. Bir önceki yıl 100'den fazla kişinin katledildiği Ankara sokakları gaza boğuldu.

15 TEMMUZ

AKP ile Gülen cemaati arasındaki iktidar dalaşı 15 Temmuz gecesi yaşanan darbe girişimi ile doruğa çıktı. Darbe girişimini fırsata çeviren AKP iktidarı 22

Temmuz'da OHAL ilan ederek ordu, polis, yargı ve kamu içerisinden cemaatçilerin tasfiyesine başladı. Daha darbe girişiminin ertesi günü, sözde "demokrasiye sahip çıkan" gerici gruplar Alevilerin yoğun olarak yaşadığı Gazi Mahallesi gibi alanlara, HDP binalarına saldırmaya başladılar. Cemaat tasfiyelerini az çok bitiren AKP, OHAL'in gerçek hedefi olan devrimci-ilerici güçlere, Kürt halkına saldırılarını yoğunlaştırdı. Öyle ki 8 Eylül itibarıyla açığa alınan öğretmen sayısı 11 bin 301 olurken bunların 9 bin 843'ü Eğitim Sen üyesi idi.

"Demokrasi nöbetleri" adı altında kitlelerin iktidarın gerici politikaları doğrultusunda seferber edilmesine hız verildi. Osmanlı Ocakları vb. çeteler aracılığıyla silahlanma çağrıları yapıldı, gerici gruplar sokaklara salınmaya başlandı. Okullar da Eylül ayında 15 Temmuz vesilesiyle AKP propagandası ile açıldı. Eylül ayına gelindiğinde KHK silahını kuşanan sermaye devleti bu yetkiye dayanarak illerdeki tüm eylem ve etkinlikleri yasaklamaya başladı. Çıkarılan 12 KHK ile 85 bin kamu görevlisi ihraç edildi, 96 bin 556 kişi hakkında şüpheli(!) olduğu gerekçeyle savcılık işlemi uygulandı, 40 bin kişi tutuklandı.

BERAT'IN E-POSTALARI

RedHack'in, Erdoğan'ın damadı Berat Albayrak'ın e-posta hesaplarını ele geçirmesiyle birlikte IŞİD'e silah sevkiyatı gibi birçok pislik bir kez daha gözler önüne serildi. Sermaye devletinin yanıtı ise RedHack'le alakası olmadığı açıklanan ilerici insanları gözaltına almak, haberlere yayın yasağı getirmek oldu.

SURİYE'DE İŞGAL

24 Ağustos sabahı TSK'nın Cerablus üzerinden Suriye'ye girmesiyle Türk sermaye devleti, bu sefer dolaysız olarak ÖSO çeteleri ile birlikte kirli savaşa dahil oldu. TSK işgal ettiği bölgelerden YPG mevzilerini ve Kürtlerin yaşadığı köyleri bombalamaya girişti. ABD, AB ve Rusya emperyalizminin av sahasına dönen Suriye'deki savaş sürerken, Rusya'nın Ankara Büyükelçisi Andrey Karlov, 19 Aralık günü bir çevik kuvvet polisi tarafından suikasta uğradı.

BASINA SALDIRILAR

Ekim ayı başında *Cumhuriyet* gazetesi yazar ve yöneticileri gözaltına alındı, 9'u "FETÖ ve PKK propagandası" suçlamasıyla tutuklandı. Sermaye devleti birçok kez internet erişimini engelleme, kısıtlama

yoluna gitti.

5 haber ajansı, 16 TV, 24 radyo, 62 gazete, 19 dergi, 29 yayınevi kapatıldı. Özgür Gündem gazetesi darbe girişiminden bir ay sonra kapatılırken, kapatılan basın kurumları arasında DİHA, JINHA, Azadiya Welat, İMC TV gibi Kürt basın organları başı çekti. Kürt illerindeki katliamlarını gizlemeye çalışan sermaye devleti abluka altındaki alanlardan haber geçen DİHA'ya, kapatmadan önce 50'ye yakın kez erişim engeli getirdi.

"MİLLİ SEFERBERLİK" SALDIRILARI

10 Aralık'ta TAK'ın Beşiktaş'ta polise, 17 Aralık'ta Kayseri'de askerlere dönük yaptığı bombalı eylemlerin ardından gerici faşist güçlerin ipleri salındı. Birçok ilde HDP binalarına saldırılar yapıldı. İçişleri Bakanlığı ilerleyen günlerde sosyal medyada "terör örgütü propagandası" yaptıkları iddiasıyla bin 656 kişinin tutuklandığını, bin 203 kişinin adli kontrol şartıyla serbest bırakıldığını, 10 bin kişi hakkında da soruşturmanın sürdüğünü açıkladı.

Erdoğan'ın hedef göstermesiyle "terör örgütleri" ile bağlantılı olduğu iddia edilen devrimci, ilerici kurumlar basılıp talan edildi, gözaltı ve tutuklama saldırılarına hız verildi. 23 Kasım'da Grup Yorum üyelerinin tamamı da bu furyada tutuklandı.

2016'DA HAPİSHANELER

Hapishanelerdeki devrimci, siyasi tutsaklara dönük saldırılar darbe girişiminin ardından tavan yaparken, yayınlanan genelge ile OHAL bahanesiyle tüm hapishanelerdeki siyasi tutsakların tahliye edilmeleri geçici olarak engellendi, görüş, iletişim, tedavi, eğitim hakları gasp edilmeye çalışıldı. Baskın aramalar, sürgün sevkler, çıplak arama, işkence ve keyfiyet iyice arttı. Darbecilerin konulacağı bahanesiyle Sincan F Tipi Hapishanesi'ndeki siyasi tutsaklar başka illerdeki hapishanelere işkence ile sürgün edildi.

Geçtiğimiz hafta IŞİD'in iki Türk askerini yakarak öldürdüğü bir video yayınlandı. Tüm toplumun gündemine oturan görüntülerde iki Türk askerinin IŞİD tarafından Türkiye'nin Ortadoğu politikaları "teşhir" edilerek yakılması yer alıyor. Görüntülerin yayımlanmasının ardından fazlaca yorum yapıldı, senaryolar yazıldı.

IŞİD'in yayınladığı görüntülerden yansıyan çıplak gerçek ise uygulanan şiddetin barbarlığıydı. Orman kanunlarının geçerli olduğu kapitalist düzende karşımıza çıkan bu türden vahşi olaylar, sistem gerçekliğini yansıtmaktadır. Zira barbarca yöntemlerin adı ve uygulayıcıları her dönem değişse de özü değişmemektedir. Örneğin cihatçı çetenin kullandığı "insan yakma" yöntemini en iyi bilen ülkelerden biridir Türk sermaye devleti. Bu konuda bodrumlarda yakılan

İki askerin yakılması ve emperyalizm gerçeği

Kürt gençlerinden, gerilla cenazelerine uygulanan işkenceye kadar bir çok olguyu sıralayabiliriz. Bu topraklarda Ulucanlar'da ve 19 Aralık'ta hapishanelerde, Sivas'ta Madımak Oteli'nde insanlar sermaye devleti tarafından diri diri yakıldı. IŞİD'in nereden feyz aldığını görmek isteyenler sadece bu örneklerle bakabilirler.

İŞİD EMPERYALİZMİN ÖZ ÇOCUĞUDUR

İŞİD emperyalizmin öz çocuğudur. Türk sermaye devleti ise Ortadoğu'da

emperyalizmin en büyük taşeronudur. Emperyalist politikaların uygulanması aşamasında hangi yöntemlerin kullanılacağı emperyalist kapitalist sistemin onayından geçer. Bugün sosyal medya sayfalarından izlenen vahşet görüntülerinin gerisinde onları "eğitip-donatan" sistem gerçeği yer almaktadır.

Savaş alanları emperyalist barbarlığın ayyuka çıktığı yerler oluyor. Emperyalistler tırmandırdıkları savaş politikaları neticesinde en modern teknolojik aletlerle her yanı kana buluyor. Geride kalan yıllarda hayata geçirilen savaşlar dizisi (Afganistan, Irak, Libya, Suriye,

Gürcistan, Ukrayna vd...) bu olguyu tartışmasız bir şekilde ortaya koymaktadır.

Hegemonya krizi derinleştikçe emperyalistler arası çelişkiler keskinleşiyor, dünya üzerindeki egemenlik kavgası kızışıyor. ABD emperyalizmi '90'lı yıllarda henüz "rakipleri hazır değilken" dünya üzerindeki egemenliğini koruyabilmek için birçok vahşi yöntem kullandı. '91'de 1. Körfez Savaşı ile startı verilen saldırgan politikalar Ortadoğu'dan Kafkasya'ya ve Afrika'dan Makedonya'ya kadar bir dizi alanı içerisine alarak günümüze kadar devam etti.

Emperyalistler bundan 15 yıl önce 11 Eylül saldırısını bahane ederek dünya halklarına karşı topyekûn bir savaş ilan etmişti. Şimdi ise aynı senaryoların figuranları değişmiş bulunuyor, fakat barbarca icraatlar olduğu gibi devam ediyor.

MİB MYK Aralık ayı toplantısı sonuçları

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Aralık ayı toplantısı geçtiğimiz günlerde gerçekleştirildi. 2017 Metal TİS'lerine hazırlık çerçevesinde düzenlenen TİS Sempozyumu'nun ardından gerçekleştirilen toplantıda, sempozyum değerlendirmesi başta olmak üzere ülkedeki ekonomik ve siyasal süreçlerden sınıf hareketindeki gelişmelere kadar bir dizi başlık temel gündem olarak işlenmiş bulunuyor.

EKONOMİK VE SİYASAL GELİŞMELER

Dünyada ve Türkiye'de etkisi gittikçe artan ekonomik krizin faturasının işçi sınıfına çıkartılmaya çalışıldığı bir süreç yaşanıyor. Toplu tensikatları sınıfa dönük ekonomik ve sosyal saldırı yasaları takip ediyor, var olan kazanılmış haklar budanıyor.

AKP iktidarı, OHAL'i de vesile ederek sermayenin elini rahatlatacak önlemlerle içinden geçtiğimiz süreci fırsata dönüştürüyor. İşçi ve emekçilerin yaşamı her geçen gün katlanılmaz hale gelirken servet-sefalet uçurumu gittikçe büyüyor.

Ekonomik ve sosyal saldırı dalgasını içeride ve dışarıda tırmandırılan savaş ve saldırganlık atmosferi tamamlıyor. Kardeş halklar arasında düşmanlığı tetikleyen gerici-faşist politikalar yaygınlaştırılıyor. Farklı milliyetlerden işçileri bölmeyi, körüklenen şovenist atmosferle zehirlemeyi, sınıf bilincini dumura uğratmayı amaç edinmiş adımlar atılıyor. Yaratılmaya çalışılan gerici-şoven atmosfer işçi sınıfı saflarında kendi gündemlerine yabancılaşma sonucunu ortaya çıkarttığı gibi, sermayenin saldırı yasalarını destekleme tutumuna kadar varabiliyor. Kardeş halklar arasında tehlikeli bir çatışma ortamının yaşanmasına zemin hazırlanacak bu tablo aynı zamanda sömürü zincirlerinin kalınlaşmasını sağlayacak bir fırsat olarak değerlendiriliyor.

MİB MYK, böylesi bir süreçte "işçilerin birliği, halkların kardeşliğini" daha güçlü haykırmanın önemini altını bir kez daha çizerken, sınıf mücadelesinin tüm gerici-şoven cereyanı dağıtacak gücünü açığa çıkartmak ve devrimci bir sınıf hareketi yaratmak için etkin bir çaba içerisinde olacağını vurgular.

Ekonomik kriz sermayedarların krizidir, faturasını da onlar ödemelidir. İşsizlik, ağır çalışma koşulları, ücretsiz izinler, düşük ücretler vb. olarak işçilere fatura edilmesi reddedilmeli. İşçi ve emekçilerden kesilen vergilerle toplanan paraların, patronlara "teşvik" adı altında yağmaya açılmasına son verilmeli. MİB MYK, önümüzdeki dönem görevlerine bu kapsam

üzerinden bakmakta, başta metal işçisi olmak üzere tüm işçi sınıfının sermaye düzeni karşısında saflarını güçlendirme çabası vermektedir. Metal iş kolunda süren TİS'leri, yaklaşan 2017 MESS Grup TİS sürecini böylesi bir perspektifte ele almakta, topyekün yıkımı dayatan sermaye sınıfına karşı mücadelenin önemli bir basamağı olarak değerlendirmektedir.

ASGARİ ÜCRET "ORTA OYUNUNA" KARŞI MÜCADELEYE

İşçi sınıfını ilgilendiren temel gündemlerden birisi asgari ücret zammı. Asgari ücrette sergilenen "orta oyununda" sona gelinmiş durumda. Asgari Ücret Tespit Komisyonu Aralık'ın son günlerinde yapacağı toplantı ile belirlenecek zammı oranını açıklamaya hazırlanıyor. İşçi sınıfının beklentilerinden uzak tartışmaların sürdüğü komisyonda, son olarak vergi diliminden kaynaklı oluşan kesintiyi tamamlayacak bir "teselli zammı" konuşuluyor. Asgari ücrete sefalet zammı kabul edilemez. Hükümet, patron ve işçiyi temsilen Türk-İş'in katıldığı toplantıdan elbette işçiler yararına bir karar çıkması beklenemez. İşçiler aleyhine çıkacak karar da kabul edilmemeli, insanca yaşamaya yeten ücret için mücadele edilmelidir.

Asgari ücretin ağır ve orta ağır işler üzerinden farklı sınıflandırılması tartışmaları işçi sınıfının büyük kesiminin sefaletle mahkum bırakıldığı gerçeğini değiştirmemektedir. Kaldı ki metal işçilerinin bir bölümü için de geçerli olacak ağır ve orta ağır iş sınıfı için telaffuz edilen ücret düzeyleri de ücretlerde herhangi bir iyileştirmeyi öngörmemektedir. Çünkü bu sınıfa giren fabrikalarda çalışanlar asgari ücretin biraz üstünde, hükümetin bugün telaffuz ettiği rakamlara yakın ücret almaktalar. "İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!" talebi bugün tüm güncelliğini korumaktadır.

MİB MYK, örgütlü-örgütsüz fabrikalarda çalışan milyonlarca işçiyi doğrudan ilgilendiren bir talep olarak insanca yaşam ve çalışma koşulları için mücadeleyi büyütmeğe çağırılmaktadır.

EMİS SÜRECİ VE SÜREN TİS'LER

Metal işçilerini yakından ilgilendiren bir diğer gündem ise Birleşik Metal-İş ve EMİS arasında süren TİS görüşmeleri. EMİS patronlarının metal işçisine sefaleti dayatmaya çalıştığı TİS sürecinde, ekonomik ve sosyal hakları içeren maddelerde anlaşma sağlanamamış, tutulan uyuşmazlık zaptının ardından grev

ilanları fabrikalara asılarak, 20 Ocak'ta greve çıkılacağı ilan edilmiş bulunuyor. Taraflardan birisi geri adım atmadığı takdirde muhtemel bir grev süreci başlayacaktır. Muhtemel bir grev önümüzdeki dönemde özellikle metal iş kolunda yaşanacak bir dizi mücadeleyi etkileyecek bir öneme sahiptir. Bu özelliğinden kaynaklı başta grev aşamasında bulunan fabrikalardaki işçiler olmak üzere herkeşe büyük sorumluluklar düşüyor. Muhtemel grev sürecinin başarısı; fiili-meşru mücadele hattı ile "söz, yetki ve kararın" işçilerin inisiyatifinde olduğu bir işleyiş olduğu kadar, son 29 Ocak grevinin deneyimlerinden yararlanarak oluşturulacak bir bilinç açıklığı ile hazırlıkların yoğunlaştırılabilmesine bağlıdır.

MİB MYK, muhtemel grev süreci hazırlıkları kapsamında şu başlıkların altını çizer, metal işçisinin kazanımı için üzerine düşen sorumlulukları yerine getirme çabasını güçlendireceğini bir kez daha vurgular:

* Fabrikalarda taleplerin belirlenmesinden TİS görüşmelerinin yürütülmesine, grev kararının alınmasından hazırlıklarının kazanıma kilitlenmiş bir iradeyle birleştirilmesine kadar tüm aşamalarında söz, yetki, karar işçilerde olmalı. Tüm süreç işçilerin ortak iradesi ile alınacak kararlara göre şekillenmeli. Birleşik Metal-İş'in bu kapsamda attığı kimi adımlar önemli olmakla birlikte, güdük kaldığı, çoğu durumda göstermelik olmanın ötesine gidemediği açıktır. 29 Ocak grevinin keyfi şekilde yasaklanması karşısında, kimi fabrikalarda yasağı tanımama yönündeki işçi iradesinin yine bizzat sendika yöneticileri tarafından hiçe sayılarak grevin bitirilmiş olması gerçeği ortada durmaktadır. Grevin başarısı söz, yetki, karar hakkına sahip çıkacak ve tabandan birliğini kurmuş işçilerin iradesine sıkı sıkıya bağlıdır. Bugüne kadar sürecin işleyişinden bağımsız olarak, bugünden itibaren grev hazırlıkları bu eksene oturtulabilmeli, öncü işçiler kararlılıkla sorumluluklarına bu gözle bakabilmelidir.

* Keyfi grev yasaklarının rutin bir uygulama haline geldiği günümüzde, OHAL koşulları bu keyfiliği katmerlemekte, sınıf mücadelesinin önüne OHAL ve OHAL vesilesiyle oluşturulan toplumsal atmosfer bir engel olarak çıkartılmaktadır. OHAL süresi boyunca yasaklanan grevler, işçi eylemleri, toplantılar önemli bir veri sayılmalıdır. Bu keyfiliği kabul edilemez. Sermaye ve AKP'nin OHAL sopası ile grev ve karşı girişeceği her türlü saldırı, engelleme, yasaklama girişimine karşı taleplerin haklılığı ve meşruluğu temelinde

bakılmalıdır. İşçi sınıfının mücadele yasaları çerçevesinde kararlı bir hazırlık gerçekleştirilmeli, grev hazırlıkları güçlü bir eylemsel hat ekseninde ele alınmalıdır. Grevin başarısı metal işçilerinin bütünü etkileyen bir mahiyet taşıdığı oranda, örgütlü/örgütsüz tüm fabrikaların dayanışmasını örgütleyebilecek girişimler gündeme alınmalıdır. Birleşik Metal-İş bürokratlarının bugüne kadarki pratiklerinin ortaya çıkarttığı önemli derslerden birisi olarak, muhtemel "bahanelere" prim verilmemeli, kazanıma kilitlenen, bu eksende kenetlenmiş bir grev iradesi ile sürece yüklenilmelidir. Şu sıralar grev ve çıkmaya hazırlanan kimi fabrikalarda yükselen "İşgal, grev direniş!" sloganı kazanımın parolası olacaktır.

* Metal işçilerinin bir diğer dikkat etmesi gereken gündem ise kriz gerekçesi ile küçülme, işten atma, fabrika kapatma/taşıma gibi birtakım bahanelere prim verilmemelidir. Her dönem bilinçli bir tutumla ortalığa salınan bu söylemlerle kafa karışıklığı yaratılmaya çalışılmakta, metal işçileri korkutulmak veya sindirilmek istenmektedir.

MESS GRUP TİS SÜRECİ

2017 yılının kuşkusuz ki en önemli mücadele başlıklarından birisi MESS Grup TİS süreci. Metal Fırtına ile ayağa kalkın metal işçileri Türk Metal çetesini sarsmış, yapılamaz denileni yaparak ek kazanımlar elde etmişti. Şimdi önünde doğrularıyla yanlışlarıyla metal fırtınasının deneyimlerine yaslanarak 2017 görüşmelerine hazırlık görevi bulunuyor. Haklarına ve geleceğine sahip çıkmak, kaybettiklerini yeniden kazanmak, Türk Metal çetesini sırtından söküp atmak ve iradesini eline almak metal işçisinin bu eksende gösterdiği kararlılığa bağlı olacaktır.

Metal İşçileri Birliği, Grup TİS süreci kapsamında yürüttüğü çalışmalarını, 18 Aralık'ta Bursa'da gerçekleştirdiği ve onlarca metal fabrikasından işçilerin katıldığı sempozyumla yeni bir düzeye taşımış bulunuyor. TİS sürecinde taleplerin, örgütlenme ve mücadele hattının irdelendiği, anlamlı ve verimli tartışmaların gerçekleştirildiği sempozyum kimi eksikliklerine rağmen anlamlı bir katılım ve başarıyla hayata geçirildi. Metal işçilerine yol gösterici bir tartışma iradesi ortaya konulmuş oldu.

MİB MYK, sempozyum ile ortaya konulan tartışma başlıklarının olgunlaştırılması, mücadele ve örgütlenme ilkelerinin fabrika zeminlerinde ete-kemiğe büründürülmesi çabasını güçlendirme çağrısını yineler. MESS'e ve ihanet şebekelerine karşı öfkenin bilince dönüşebilmesi için bir kez daha fabrikalarda kurulacak işçi birliğinin önemini belirtir.

**Metal İşçileri Birliği
Merkezi Yürütme Kurulu**

28 Aralık 2016

Bekaert grevinin ardından...

Dünya ve Türkiye'de ekonomik krizin boyutlandığı ve yaşamın her alanına nüfuz etmeye başladığı bir dönemdeyiz. Özellikle içeride ve dışarıda saldırganlığın tırmandırıldığı bir dönemde; savaşın, yıkımın, ekonomik krizin bedeli işçi-emekçilere ağır bir şekilde fatura edilme-ye çalışılıyor. OHAL'le birlikte tüm ipleri eline alan düzen güçleri, bu süreçte en ufak hak arama eylemini bile boğmak için elinden geleni yapıyor.

BEKAERT GREVİ VE ORTAYA ÇIKARDIĞI DENEYİMLER

Ekonomik krizin faturasının işçilere ödetilmeye çalışıldığı bir dönemde, MESS'ten kopan Bekaert fabrikasının işçileri 8 Aralık'ta greve çıktı. 15 günlük bir grevin ardından patronla sendika arasında yapılan anlaşma sonucu grevi bitiren işçiler iş başı yaptılar. Oldukça zor şartlarda hayata geçirilen Bekaert grevinin dersleri 2017'de gerçekleşecek TİS süreçleri ve grev eşliğindeki EMİS'e bağlı işyerlerindeki işçiler için yol açıcı dersler içermektedir.

Bekaert bölgede köklü fabrikalardan birisidir. Bunun yanı sıra işçiler arasındaki birliğin sağlam ve diri olduğu bir fabrikadır. Bekaert işçileri TİS görüşmeleri başlar başlamaz, özellikle de patronun dayatmalarını duydukları andan itibaren fabrikada eylemlere başlayarak, patronun dayatmalarını kabul etmediklerin gösterdiler. Greve hazırlık süreci ve bu dönem içerisinde hayata geçirilen eylemler, EMİS kapsamındaki ve diğer TİS sürecindeki fabrikalar için önemli ders ve deneyimleri içerisinde barındırıyor. Zira böylesi eylemler, işçiler arasındaki birliği sağlamanın ve sert süreçlere hazırlanmanın iyi birer aracı halini alıyor. Bekaert'te yaşanan da bu oldu.

15 günlük grev sürecinde Bekaert işçileri toplumsal dayanışmadan gereken desteği yeteri kadar alamadılar. Elbette sendikaya bağlı belli fabrikalardan işçiler ile kimi duyarlı kişi ve kurumlar grevdeki işçilere desteklerini sundular. Ancak bu sınırlarda bir desteğin yeterli olmadığı açıktır. Grev sürecinde sadece grev alanına sıkışılması, OHAL yasağına takılarak şehir merkezine ve diğer fabrikalara grevin sesinin taşınmaması işçilerde atıllık ve içine kapalılık durumunu beraberinde getirdi.

BEKAERT İŞÇİLERİ GREVLE KAZANDILAR

Bekaert işçileri 15 günlük grevin sonucunda azınsanmayacak oranda kazanımlar elde ettiler. Özellikle kazanılmış haklara dönük patron saldırısını geri püskürttüler. MESS'ten kopartılan protokollere yönelik patronun hevesini kursağında bıraktılar. Ücretler üzerinden yüzde 46 talebine karşın yüzde 31'e tekabül eden bir iyileştirmeyi elde ettiler. Gece mesaisinin insan vücudundaki yıpratıcılığını önemli bir mücadeleye çeviren Bekaert işçileri vardiyalı çalışanlar için tek sefer 7000 TL brüt, vardiyasız çalışanlar için tek sefer 5000 TL brüt bir kazanç elde ettiler.

Bekaert'in bir diğer önemli yanı şudur; MESS'ten geçmiş dönem de kopmuş olması ve EMİS'in 2015'in hırsı ile hareket ettiği, 2017 MESS sürecinin yaklaştığı, işçilerin gözünün TİS'lerde olduğu, Erdemir'de sözleşmenin imzalandığı, toplumun ekonomik-sosyal basınçtan çıkışın yollarını aradığı bir süreçte gerçekleşmiş olması onu kendi başına bir grev olmanın ötesine götürüyor.

Böylesi bir grevde sendika yönetiminin "söz, yetki, karar işçiye" ilkesini uy-

gulamaması ya da göstermelik olarak uygulaması grevin bir sınıra dayanmasında önemli bir etken olmuştur. Grev sürecinde zorlanmamak için kredi çekmiş, işyerinin her yerini daha grevden önce eylem alanına çevirmiş bir işçi bölüğünün olduğu Bekaert'te; sendika yönetiminin mücadeleyi sonuna kadar götürme ve tüm taleplerin arkasında durma iradesindeki zayıflık kazanımları sınırlamıştır. Böylesi bir anlayış belki gündelik kazanımlar veya fabrika ölçeğinde bir kazanım getirebilir. Fakat sürecin daha sertleşeceği düşünüldüğünde işçi sınıfının genel çıkarlarına zarar vermektedir.

İşçilerin önüne sandık kurmak tek başına demokrasi için yeterli değildir. Grevin son sürecinde üretimin Kartepe fabrikasına kaydırılmasına ya da yönetimin "Noel'den dolayı Belçika'da muhatap bulamayız" söylemlerine karşı tok bir tutum ortaya konmalıydı ki, sermayenin oyunları boşa çıkarılabilsin. Sonuçta bu yapılmadığında işçilerde gelişen umutsuzluk, sermaye tarafından işçileri baskı altına almak için kullanılabilir. Bu nedendir ki sunulan "yeni teklifi" işçilerin önüne bir anda koymak, sadece demokrasi oyunu oynamak anlamına gelmektedir. Bu yüzdendir ki, oylama sonrasında ortaya çıkan tabloya işçilerin bir kısmı tepki göstermiş ve "greve çıkılmadan önceki sözleşmeye imza atıldı" vb. tepkiler açığa çıkmıştır.

Burada elde edilen kazanımlar kesinlikle küçümsenmemektedir. Tersine önümüzdeki süreçlerde daha çok kazanım elde edilebilmesi ve sınıfa dönük saldırıların yoğunlaştığı bir dönemde sınıf mücadelesini ivmelendirecek çıkışların yaratılması açısından Bekaert deneyiminin güçlü ve zayıf yanları ivedilikle incelenmelidir.

Türk Metal üyesine sahip çıkmadı

Türk Metal'in Renault yönetimiyle işbirliği yaptığına ve kendi üyesi olan işçilerin dahi haklarına sahip çıkmadığına dair yeni örnekler yaşanıyor.

Renault'da geçtiğimiz günlerde Türk Metal üyesi sözleşmeli bir işçi işten atıldı. 8 ayını doldurmasına rağmen yönetimin "Sözleşmen bitti. Verim alamadık" bahanesiyle işten atılan işçi, haklarını da alamadı. Oysa son imzalanan toplu sözleşmede "sözleşmeli çalışan kadrolu işçiyle aynı işi yapıyorsa işe başladığı andan itibaren kadrolu işçi sayılacağı, işten atıldığı kadrolu işçiyle aynı haklara sahip olacağı, ihbar tazminatını alacağı ve işe iade davası açma hakkı bulunacağı" yönünde karar bulunuyor. Ayrıca konuyla ilgili olarak işçi lehine mahkeme kararı mevcut.

Tüm bunlara rağmen Türk Metal, işten atılan üyesine sahip çıkmadı. "Mahkeme kararı var. Sözleşmelilik diye bir şey yoktur. Toplu sözleşmede yazıyor" diyemedi. Renault yönetiminin işten atma saldırısını itirazsız kabul etti.

Aynı Türk Metal, geçtiğimiz aylarda Birleşik Metal-İş tarafından açılan dava sonuçlandığında "Biz zaten bunu biliyoruz, toplu sözleşmede de var" diyerek kendine pay çıkarmaya çalışmıştı.

Grev kararı asıldı

EMİS ile Eylül ayından bu yana süren görüşmelerde geçtiğimiz günlerde uyuşmazlık zaptı tutulmuş ve arabulucu aşamasına geçilmişti. Görüşmelerden bir sonuç alınamamasıyla Birleşik Metal-İş'in aldığı grev kararı üzerine 26 Aralık'ta bütün fabrikalarda grev ilanı asıldı. EMİS kapsamındaki fabrikalarda 20 Ocak'ta grev başlayacak.

Alstom ve ona bağlı işletmeler ile, General Electric, ABB Kartal, Dilovası, Tuzla ve Dudullu, İzmir, Manisa, Gebze Schneider işçileri grev ilanını fabrikalarında sloganlarla, eylemler yaparak toplu şekilde astılar.

Birleşik Metal-İş'le yürüttüğü görüşmelerde EMİS yeni bir teklif sunmuş, daha önce birinci yıl için önerdiği %12 teklifini birinci altı ay %12 ikinci altı ay için enflasyon oranında zam olarak değiştirmiş, sosyal haklarda ise %14,5 zam önermişti.

Kamu Çalışanları Birliği Programı üzerine-1

Birliğin örgütlenme alanı ve 'kamu emekçisi' kavramı

Alper Suat

17 Aralık 2016 tarihinde yaptığı kuruluş toplantısı ile Kamu Çalışanları Birliği (KÇB) kuruluşunu ilan etti. Kamu Emekçileri Forumu'nun 1-2-3 Temmuz 2016 tarihlerinde düzenlediği yaz kampında yürütülen tartışmaların ardından Kamu Çalışanları Birliği Girişimi oluşturulmuştu. Birlik Girişimi, 15 Temmuz darbe girişiminin ardından AKP iktidarının tırmandırdığı faşist baskı ve devlet terörünün toplum ölçeğinde ağır bir korku atmosferi yarattığı, kamu emekçilerinin kitlesel kısımlara uğratıldığı ve bu kısımlara tutarlı bir mücadele ile yanıt verilemediği, tüm bunların kamu emekçilerinin ileri kesimlerinde yığınlığı ve mücadele kaçkınılığını beslediği bir siyasal atmosferde çalışmalarını kesintisiz sürdürdü. Birliğin kuruluş çalışmalarını da baskılayan ve olumsuz etkileyen bu gerici siyasal atmosferin tüm basıncına rağmen Birlik bileşenleri, bir yandan kamuda yaşanan ihraçlar karşısında direniş hattının örülmesi çağrılarını emekçilere taşırken, öte yandan da kuruluş çalışmalarını sürdürdü. Kuruluş toplantısının ardından KÇB Merkezi Yürütme Kurulu, toplantı sonuç bildirgesini ve Birlik Programı'nı kamuoyu ile paylaştı.

Sınıf devrimcileri olarak bizler, KÇB'nin çalışmalarını destekliyor ve kuruluşunu coşku ile karşılıyoruz. Henüz sınırlı güçlerle faaliyetini sürdüren KÇB'nin kamu emekçileriyle buluşturulması ve kamu emekçileri hareketine önderlik iddiasını yerine getirebilmesi, sınıf devrimcilerinin bu alandaki sorumluluklarını yerine getirip getirememesiyle yakından ilgili. Uzun yıllar boyunca sınıf mücadelesinin önemli bir dinamiği olmayı başaramayan kamu emekçileri hareketi, bugün önemli bir durağanlık ve tikanıklık yaşıyorsa da, hala da sınıflar mücadelesindeki önemini korumaya devam ediyor.

Bu ilk yazımızla birlikte KÇB'nin programını çeşitli yönleri ile değerlendirmeye ve bu değerlendirmeler ışığında sınıf devrimcilerinin alana dönük yönelimlerini tartışmaya başlayacağız. Bu yazımızda KÇB'nin 'kamu emekçisi' tanımı ve bu tanımın örgütlenme hedefleriyle ilişkisini ele alacağız.

Kamusal hizmet üretiminde çalışan işçi ve emekçilerin ana gövdesini hala da devlet kurumlarında 'devlet memuru' statüsünde çalışan ve sayıları üç milyonu bulan kamu emekçileri oluşturuyor. 'Kamu emekçileri hareketi' denildiğinde,

genelde 'devlet memuru' statüsündeki kamu emekçilerinin anlaşılması, bugüne kadar mücadelenin merkezinde bu üç milyonluk emekçi kitlesinin olmasıyla da yakından ilişkili. Bugün de kamu emekçileri hareketinin merkezinde bu emekçi kitlesi bulunuyor. Üstelik bu emekçiler sermayenin en kapsamlı saldırılarıyla ve kısmi iş güvencesini kaybetmekle yüz yüze. Bu ise bu emekçi kitlesinin, önümüzdeki yıllarda da kamu emekçileri hareketinin merkezinde durmaya devam edeceğine işaret ediyor.

Kamu Çalışanları Birliği, programında, "kamu emekçisi" kavramı ile kamu hizmeti üreten özel ve kamu kuruluşlarında çalışan tüm işçi ve emekçileri ifade ettiğini, tüm bu kurumlarda çalışan emekçilerin birliğin örgütlenme alanı içerisinde olduğunu ilan etti. Programın giriş bölümünde ilk paragrafta "*Kamu Çalışanları Birliği, kamu hizmeti üreten özel ve kamu işletmelerinde çalışan kamu emekçilerinin, bu programda ortaya konulan ilke ve amaçlar doğrultusunda mücadele birliğinin sağlanmasını amaçlayan öncü birliğidir*" denilmektedir. Programın "Mücadele Programı ve İlkeler" başlıklı 1. Bölümü'nün "A. Genel Amaç ve İlkeler" alt başlığı altında "*KÇB, özel veya kamu sektörü ayrımı gözetmeksizin, kamu hizmeti üreten tüm kurum ve sektörlerde örgütlenmeyi ilke edinir. Bu kapsamda, 4688 sayılı Kamu Görevlileri Sendikaları Kanunu'nda belir-*

lenen hizmet kolları ile 6356 sayılı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu'nda belirlenen iş kollarından bu hizmet kollarına denk düşen iş kollarında çalışan tüm emekçileri kamu emekçisi olarak nitelendirir" denilerek Giriş bölümündeki tanım genişletilmektedir.

Yukarıdaki tanım çok geniş bir çerçeve sunuyor. Bu açıdan da pratikte önemli zorlukları barındırıyor. Söz konusu olan kamu kurumları olduğunda, KÇB'nin bu kurumları örgütlenme alanı içerisinde tanımlamasında belirgin bir kolaylık var. Örneğin taşeron işçilerinin kadro mücadelesi ile gündeme gelen karayolları, devlet memurlarının, kadrolu işçilerin ve taşeron işçilerinin iç içe çalıştıkları bir kurum. Tüm bu işçi ve emekçilerin aynı kurumda çalışıyor olmaları, ortak mücadele zemini ve öncü müdahale açısından önemli bir kolaylık sağlamaktadır. KÇB'nin programı hangi statüde çalışırsa çalışsın, bu kurumdaki öncü emekçilerin KÇB çatısı altında örgütlenmesini öngörüyor. Benzer bir durum belediyeler için de geçerli. Belediyelerde de devlet memurları, kadrolu ve taşeron işçileri iç içe çalışıyorlar. Kamu kurumlarının tasfiyesine dönük yıllardır atılan adımlar, kamu kurumlarında taşeron işçiliğe önemli bir yaygınlık kazandırdı. Hemen her kamu kurumunda, temizlik, güvenlik, yemek vb. hizmetler taşeron işçileri eliyle yürütülüyor. 1.4 milyon taşeron işçisinin yaklaşık 750 bini kamu kurumlarında çalışıyor. Bu sayının ağırlığını ise temizlik

ve güvenlik hizmetlerinde çalışan işçiler oluşturuyor. KÇB yapmış olduğu kamu emekçisi tanımı ile kamu kurumlarındaki bu nesnellığı dikkate almakta, çalışmalarında da bu bütünlüğü eksen alacağını ifade etmektedir.

KÇB'nin tanımının, ağırlıklı olarak kamu kurumlarında çalışan işçi ve emekçileri içermekle birlikte, kısmen kimi özel sektör kuruluşlarında çalışan emekçileri de kapsadığını söylemekte fayda var. Kamu kurumlarında görev yapan ve özel kuruluşlarda çalışan işçiler söz konusu olduğunda bu tanımı anlamakta bir zorluk yok. Yukarıda bahsini ettiğimiz taşeron işçileri, kamu kurumlarında görev yapmakla birlikte, bir özel sektör kuruluşunda ücretli olarak çalışmaktadırlar. Bir temizlik firmasının ya da güvenlik firmasının işçileridirler. Fakat çalışma alanları, devlet memurları ve kamu işçileri ile iç içe geçmiştir ve bu durum, öncü taşeron işçilerinin bu kamu kurumlarındaki diğer öncü işçi ve emekçiler ile ortak platformlarda örgütlenmelerine de nesnel bir zemin sunmaktadır. Fakat söz konusu olan, kamu kurumları dışında hizmet ticareti yapan özel sektör kuruluşları olduğunda, bu kuruluşların hangilerinin örgütlenme hedefleri içerisinde ele alınabileceği tartışma götürür bir konudur. KÇB'nin tanımı, örneğin bir özel sigorta şirketi veya bankada çalışan işçileri kapsamamaktadır. Bu kuruluşların kamu hizmeti üretmediği açıktır. Fakat özel okullar ve özel hastaneler söz

konusu olduğunda, tartışmalı bir durumla karşı karşıya kalınmaktadır. Bu kuruluşlar hizmet ticareti yapmakla birlikte, kamu kurum ve kuruluşlarının denetimi altında faaliyet yürütmektedirler. Burjuva hukukunda da 'kamu hizmeti' kavramı önemli bir tartışma konusudur. Anayasa Mahkemesi'nin 12 Nisan 1999 tarihli bir kararında "Kamu hizmetleri, aslında bir bütündür. Bunun yerine getirilmesi de ilke olarak devlete aittir. Ancak toplum hayatının gittikçe genişlemesiyle çoğalan kamu hizmetlerinin mutlaka klasik idare kuruluşları tarafından görülmesi koşulu artık aranmamakta, bunların dışında özel kişilerce de gerçekleştirilebileceği kabul edilmektedir. Başka bir deyişle, kamusal hizmet ünitelerinin nitelik ve özellikleriyle uyusabildiği ölçüde, kamu ve özel hukuk kurallarından oluşan karma nitelikte yapılandırılmaları mümkündür. Bu sebeptendir ki, kamu hizmetleri ne suretle yürütülürse yürütülsün kamu kurum ve kuruluşlarının gözetim ve denetimleriyle hizmeti yönlendirme yetkileri var olduğu sürece, hizmet kamusal niteliğini korumuş olur" denilmektedir. Kuşkusuz burjuva hukukunun konuyu nasıl ele aldığı bizim sorunumuz değildir. Bizi ilgilendiren özel okul ve hastanelerde çalışan emekçilerin örgütlenmesinin, bir sektörde yürütülen mücadele açısından önemidir. Özel okullarda çalışan öğretmenler önemli oranda atanamayan öğretmenlerden oluşmakta, özel hastanelerde çalışan hemşirelerin önemli bir bölümü de atanamamış hemşirelerden oluşmaktadır.

Özel sektör söz konusu olduğunda, sektörün bütünlüğünden bakmakta yarar var. Nasıl ki, Metal İşçileri Birliği, kamu fabrikaları ve özel fabrikalarda çalışan işçilerin bütününe sesleniyorsa, KÇB'nin de örneğin eğitim hizmet kolu söz konusu olduğunda, özel veya kamuda çalışan tüm eğitim emekçilerini örgütlenme hedefleri içerisinde görmesi anlaşılır bir durumdur. KÇB programında, kamu emekçilerinin bütününe dönük yürütülen çalışmanın, gelişimine göre sektör örgütlenmelerini doğurabileceğini öngörerek "KÇB, faaliyet yürüttüğü hizmet ve iş kollarında, bu programda ortaya konulan ilke ve amaçlar çerçevesinde ve kendi bünyesi altında, sektörel birliklerin kurulmasını savunur ve destekler" demektedir.

KÇB'nin kamu kurumlarında farklı statülerde veya hizmet kollarına bağlı özel sektör kuruluşlarında çalışan işçi ve emekçileri 'kamu emekçisi' olarak tanımlaması, farklı statülerde çalışan emekçilerin aynı sendikalar altında örgütlenmesini hedeflemesi anlamına gelmemektedir. Burada bu tanımlama KÇB'nin kendi faaliyet alanını belirleme üzerinden yapılmaktadır. Sendikalar söz konusu olduğunda bu, KÇB'nin, çalışma alanlarında, hem memur sendikalarında hem de işçi sendikalarında çalışma yürüteceğine işaret etmektedir.

UMUDU BÜYÜTMEMEYE

HASAN İÇİN UMUT ÖL

TL HESABI
TR87 0001 0007 1279 8832 8450 01

EURO HESABI
TR60 0001 0007 1279 8832 8450 02

Şube Kodu: 0712 Hesap No: 79 8832 8450 02
Yurt Dışı: TCZBTR2A

Aliğa SOCAR Rafineri şantiyesinde, İlk İnşaat'ta taşeron olarak çalışırken alınmayan iş güvenliği önlemleri nedeni ile iş kazası geçiren Hasan Ülker'in tedavi masrafları için aile ve arkadaşları tarafından maddi destek kampanyası başlatıldı. Başlatılan kampanyaya destek olmak için Ege İşçi Birliği (EİB) dün olduğu gibi bugün de üzerine düşeni yaparak işçi ve emekçileri kampanyayı sahiplenmeye çağırıyor. EİB'in yaptığı açıklamayı yayınlıyoruz.

"Merhaba ben Hasan Ülker !!! 19 yaşındayım, 30 Nisan 2016 da PETKİM/SOCAR'da 17 günlük işçiydim. Normal mesaim bitmişti, biraz daha tonaj çıkartmak için mesaiye bırakıldım. Malzemeyi kaldıran vinç operatörü mesaiye kalmadı, ama iş çıkması lazımdı. Onun yerine daha önce görmediğim işverenin yakını olan biri vincin başına geçti, her şey birkaç ton mal çıksın, SOCAR biraz daha kazansın diyeydi...

SONUÇ MU ?

8 aydan fazla bir süredir bilincim yerinde değil, yürüyemiyorum, konuşamıyorum, duyuyorum ama anlamıyorum. O kadar hareketsizim ki bedenim enfeksiyon tutuyor. Yaşamım bir makinenin

ellerinde ve şu an bir hastanede değil evde, ailemin ve arkadaşlarımın desteğiyle hayattayım...

Ege Üniversitesi Hastanesi'nden 'Artık yapacak bir şey yok', ayrıca yer kaplıyordum, diye çıkarıldım. Ardından Çiğli'deki ihtişamlı devlet hastanesine gittim, orada da birkaç gün kaldıktan sonra, yer kaplıyorum diye çıkarıldım. İlaçlarımın birçoğu 17 günlük sigortalıyım diye karşılanmadı.

Durumumdan kaynaklı serumla alıyorum yemeğimi, devlet yemek masrafımın 10 lirasını karşılayabiliyor...

Suçlu kim mi? İfadem alınınca ortaya çıkacakmış.. Eğer ben uyanırsam...

Merhaba ben Hasan, herşey SOCAR biraz daha kazansın diyeydi ve bu çarkın içinde SOCAR'da çalışan binlerce emekçi var."

UMUDU BÜYÜTMEMEYE

Şimdi Hasan için bir umut var ve bu umut Almanya'da. Eğer gerekli para bulunabilirse Hasan'ın aramıza dönme şansı olacak.

Dün Hasan için yarattığımız gücü bugün daha yüksek sesle haykırmaya...

Sırtımızdan milyon dolarları kazanan, ne SOCAR ne de SOCAR bünyesinde

deki taşeronlar sahiplenmedi, duymazlıktan geldi Hasan'ı. Tıpkı yarın olabilecek Hasan'lar gibi.

O yüzden; Hasan'ı sahiplenmek yalnız olmadığımızı göstermektedir, Hasan'ı sahiplenmek iş kazalarına dur demektir, Hasan'ı sahiplenmek unuttuğumuz dayanışmayı yeniden yeşertmektedir, Hasan'ı sahiplenmek başka Hasan'lar olmasın demektir, Hasan'ı sahiplenmek el ele verip birleşmektir.

Hasan Ülker canımıza sen de bir el uzat.

Ziraat Bankası İBAN:
TR870001000712798832845001

Hesap No: (Şube Kodu: 0712)
798832845001

Yurt dışı hesap no: (Şube Kodu 0712)
798832845001-TCZBTR2A

Euro:
TR60 0001 0007 1279 8832 8450 02

DOLAR:
TR 33 0001 0007 1279 8832 8450 03

Kemal Ülker (babası):
0090 530 115 71 38

Seçil Ülker (ablası):
0090 541 618 14 41

Tekstil İşçileri Sempozyumu hazırlık toplantısı gerçekleşti

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası'nın (DEV TEKSTİL) çağrısıyla bir araya gelen DEV TEKSTİL, TEKSİF üyesi ve sendikası öncülü tekstil işçileri "Tekstil İşçileri Sempozyumu" hazırlık toplantısı gerçekleştirdiler. Toplantıda sempozyumun amacı, hedefleri, nasıl örgütleneceği vb. üzerine tartışmalar yapıldı.

Sempozyumun bütün tekstil işçilerinin mücadele ve örgütlenme ihtiyacına yanıt verecek bir eksende ele alınması

gerektiği vurgulanan toplantıda, hazırlık çalışmasının da buna göre planlanması gerekliliği üzerinde duruldu. Yapılan tartışmalar ekseninde çeşitli görevler saptandı.

İstanbul'un farklı bölgelerinden öncülü işçilerin katıldığı toplantıda Sempozyum Hazırlık Komitesi (SHK) oluşturuldu. Komiteye sempozyum çalışmalarını koordine etme görevi verildi.

Toplantıda ayrıca, sempozyumun

amaç ve hedeflerini anlatan çeşitli materyaller çıkarılması, bölge ve fabrika toplantıları vb. yapılması kararlaştırıldı.

Toplantıda öncülü tekstil işçilerine sempozyum çalışmalarına katılım çağrısı taşımak için çeşitli araç ve yöntemler saptandı.

Belirlenen hazırlık komitesine en kısa zamanda toplantı sonuçlarını yazılı olarak yayınlama görevi verildi.

2016'da iz bırakan

2016, karanlık yıllardan biri olarak tarih sayfalarına kaydedilmeyi fazlasıyla hak ediyor. Emperyalist dünya yıla Çin'deki ekonomik alarmla girmişti. Kapitalist metropollerde krizin şiddetli bir atağının gerilimi yılın toplamına damgasını vurdu. Tüm dünyada işçi sınıfı ve emekçilerin kazanımlarına saldırılar, hak gaspları, kemer sıkamalar devam etti. Devrimci önderlikten yoksun sınıf ve kitle hareketleri gerçeği, dünya burjuvazisine 2016'da da krizi yönetme olanağı tanıdı. Emperyalist düzen cephesinin gündemini daha çok hegemonya mücadelesi, yeni paylaşım savaşı hazırlıkları ve sürmekte olan bölgesel savaşlar belirledi.

Yaşanan sürecin dolaysız bir ürünü olarak, önceki yıl İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan bu yana görülmemiş boyutlara varan mülteci dramı 2016'da hız yitirmeden devam etti. Eğer bir kronoloji yapmak gerekseydi, sayfalar tutacak bir bilanço oluşacaktı. Akdeniz ve Ege suları burada tek tek saymakla bitmeyecek, her defasında onlarca insanın can verdiği sayısız tekne, bot vb. faciasının adresi oldu. Başta Avrupa Birliği ülkeleri olmak üzere emperyalist dünya devletleri ise, bir numaralı suçlusı oldukları mülteci akınına kendi topraklarından uzak tutmanın çareleriyle uğraştılar. Başvurdukları yol, her zamanki gibi mültecilere karşı yasaları ağırlaştırmak, sınır dışı etmek, sınırlarda güvenlik önlemlerini arttırmak vs. idi. Üstüne bir de bu "sorunu" yabancı düşmanlığını ve ırkçılığı kışkırtmanın, faşist akımları palazlandırmanın, polis devleti uygulamalarını pekiştirmenin olanağına

çevirmeye baktılar. Göç "kazalarının" listesini yapmaktan vazgeçiren aynı nedenden ötürü, kapitalist metropollerde mültecilere karşı sık sık haberlere düşen ırkçı saldırıların ve polis şiddetinin dökümünü de yapamıyoruz.

Burada dökümünü yapmadığımız öteki temel bir başlık da başta IŞİD olmak üzere dinci-gerici vahşet sürülerinin patlayıcı, silah, canlı bomba, kamyon-TIR vs. kullanarak yaptıkları kitle katliamlarıdır. İçlerinden örneğin Belçika, Fransa, Almanya gibi kapitalist ülkelerdeki katliamlar öne çıksa da, Pakistan'dan Nijerya'ya, Mısır'dan Irak'a, Somali'den Libya'ya, Kamerun'dan Türkiye'ye dünyanın dört bir yanı dinci-gerici sürülerin katliam alanı haline geldi. Özellikle Irak ve Suriye kentlerinde her ay birkaç bombalı saldırı yaşandı. Ve özellikle Bağdat IŞİD canilerinin sayısız bombalı saldırısıyla kana bulandı. En büyüklerinden birinde 200'den fazla insanın yaşamını yitirmesi üzerine, Irak İçişleri Bakanı istifa etmek durumunda kaldı. Suriye'yi vekalet savaşıyla kan gölüne dönüştüren emperyalistler, aynı zamanda IŞİD ve türevlerinin semirip palazlandıkları bir gübrelik yaratmışlardı. Kendi öz evlatlarının önceki yıllarda olduğu üzere 2016'da yarattığı dehşeti de, temel hak ve özgürlüklerin gaspına tahvil etmeye çalıştılar. Fransa 2016'ya OHAL'le girmişti, OHAL'le kapatıyor. Almanya ağır bir "anti-terör paketi"ni" yasalaştırdı vs...

Türkiye'yi ayırarak ve yukarıdaki sorunları da bir yana bırakarak, 2016'da iz bırakan olay ve gelişmeleri ise şöyle özetleyebiliriz:

Yemen'de savaş: Başını Suudi Arabistan'ın çektiği gerici koalisyon Aralık'ta ilan edilen ateşkesi 4 Ocak'ta bozarak, Sana'nın batısındaki es-Sibaha bölgesi ve ed-Deylemi Hava Üssü ile Husilerin Hamdan'daki kıyı savunma kampına saldırı gerçekleştirdi.

Davos Zirvesi: 46. Dünya Ekonomik Forumu 40 ülkeden devlet ve hükümet başkanlarının yanı sıra ekonomi dünyasının önde gelen isimleri ve bilim insanları olmak üzere toplam 2 bin 500 kişinin katılımıyla 23 Ocak'ta başladı. "Dördüncü Sanayi Devrimi" sloganıyla toplanan emperyalistler buluşmasına, başta mülteci krizi olmak üzere "terörle mücadele, düşen petrol fiyatları ve iklim değişikliği" gibi konular damga vurdu.

Cenevre-3: Suriye'de barışı sağlamak aldatmacasıyla, BM denetçiliğinde Suriye devleti ile sözde muhalifler arasında, gerçekte ise emperyalist devletler ile yerel işbirlikçilerinin katılımı ile 29 Ocak'ta görüşmeler başladı. Öncesinde ise Rojava Kürtlerinin katılımını engellemek için çırpınan Türk devletinin de hayli aktif rol aldığı temsil kriziyle haftalarca gündemi meşgul etti. En küçük bir gelişme sağla-

madan unutulup gitti.

Erdoğan Latin Amerika'da: 2 Şubat'ta Şili'ye giden Erdoğan, Santiago Meydanı'nda toplanan Kürdistan Dayanışma Komitesi ve bir dizi örgütün katılımlıyla protesto edildi. Turuncu idam kıyafetleri giyen protestocular, "Erdoğan'ın ordusu IŞİD", "Kürt halkı yalnız değildir" ve "Erdoğan IŞİD'dir" yazılı döviz ve pankartlar açtılar.

Ardından Ekvador'a geçen Erdoğan, 5 Şubat'ta başkent Quito'daki Ulusal Çalışmalar Yüksek Enstitüsü'nde konuşma yaptığı sırada, Ekvadorlu üniversite öğrencileri tarafından "Katil dışarı!" sloganıyla protesto edildi. Erdoğan'ın korumaları protestocu kadınları yaka paça dışarı çıkarırken darp etmeyi, hatta bir milletvekilinin burnunu kırmayı da unuttular.

Umberto Eco'nun ölümü: Dünya çapında ünlü İtalyan yazar 19 Şubat'ta yaşama veda etti. Sayısız esere imza atan Eco, eleştirmen, tarihçi, iletişimci, düşünür, bilim insanı ve göstergebilim uzmanı olarak da insanlığa önemli bir miras bıraktı.

Bolivya'da Morales referandumu: 2006'dan bu yana devlet başkanlığı gö-

Tüm dünyada işçi sınıfı ve emekçilerin kazanımlarına saldırılar, hak gaspları, kemer sıkamalar devam etti. Devrimci önderlikten yoksun sınıf ve kitle hareketleri gerçeği, dünya burjuvazisine 2016'da da krizi yönetme olanağı tanıdı.

an dünya olayları

revini yürüten Evo Morales'in dördüncü defa bu göreve gelip gelemeyeceğinin belirlendiği referandum 21 Şubat Pazar günü gerçekleşti. Bolivya halkı, Morales'e dördüncü defa başkanlığın yolunu açacak referandumda yüzde 51,3 oranında hayır oyu kullandı.

AB-Türkiye mülteci pazarlığı: Kasım 2015'ten itibaren süren kirli mülteci pazarlığında 8 Mart'ta prensip anlaşmasına varıldı. Üç maddelik taslak metinde; AB'nin Yunanistan adalarından Türkiye'ye gönderilecek her bir Suriyeli için Türkiye'den bir Suriyeli mülteci kabul edeceği, Türkiye'ye 2018'e kadar 6 milyar avroluk yardım yapılacağı ve AB'nin Schengen Bölgesi'ni ziyaret etmek isteyen Türk vatandaşları için vize uygulamasını Haziran sonuna kadar kaldıracağı yer aldı. AB devletlerinin kendi aralarında 17-18 Mart'ta vardıkları uzlaşmaya göre ise, Türkiye'ye ilk etapta 3 milyar dolar, 2018'e kadar ise ilave yardımlar verilmesi, vize konusunun ise 72 şarta bağlanması kararlaştırıldı.

AB-Türkiye mülteci pazarlığı: Kasım 2015'ten itibaren süren kirli mülteci pazarlığında 8 Mart'ta prensip anlaşmasına varıldı. Üç maddelik taslak metinde; AB'nin Yunanistan adalarından Türkiye'ye gönderilecek her bir Suriyeli için Türkiye'den bir Suriyeli mülteci kabul edeceği, Türkiye'ye 2018'e kadar 6 milyar avroluk yardım yapılacağı ve AB'nin Schengen Bölgesi'ni ziyaret etmek isteyen Türk vatandaşları için vize uygulamasını Haziran sonuna kadar kaldıracağı yer aldı. AB devletlerinin kendi aralarında 17-18 Mart'ta vardıkları uzlaşmaya göre ise, Türkiye'ye ilk etapta 3 milyar dolar, 2018'e kadar ise ilave yardımlar verilmesi, vize konusunun ise 72 şarta bağlanması kararlaştırıldı.

Rojava'da federasyon ilanı: Rusya ile ABD öncülüğünde gerçekleştirilen Cenevre-3 görüşmelerine davet edilmeyen

Rojava Kürtleri, kaderlerini kendileri belirleyen adımlardan birini attılar. "Cizîr, Kobanê ve Efrîn kantonları Demokratik Özerklik Yönetimleri Genel Koordinasyonu, Suriye krizine siyasi çözüm bulmak ve Rojava ile Kuzey Suriye bölgelerinin yönetim biçimi ve sisteminde anlaşmak amacıyla bu bölgelerde ve terörden yeni kurtarılmış bölgelerdeki tüm halklara, siyasi parti ve sivil toplum örgütlerine yaptığı geniş katımlı toplantı çağrısı üzerine" 16-17 Mart'ta Rojava ve Kuzey Suriye Kurucu Meclisi adıyla toplanan Rojavalılar, Demokratik Federal Sistem ilan ettiler.

Obama Küba'da: 21 Mart'ta ABD Başkanı Obama Küba'yı ziyaret etti. 88 yılın ardından görevde iken Küba'yı ziyaret eden ilk ABD başkanı olarak, "Küba'ya değişim gelecek ve sanıyorum Raul Castro bunu anlıyor" diye açıklama yaptı. Fidel Castro ise, resmi yayın organı Granma'ya gönderdiği mektupla geziyi eleştirdi. Obama'nın uzlaşmaya yönelik sözlerini "şurup gibi" şeklinde niteleyen Fidel Castro, Küba'nın imparatorluktan hiçbir şey beklemediğini vurguladı.

Panama Papers: Dünyanın "gizliliğe

en önem veren" hukuk firmalarından biri olan Panamalı Moses Fonseca'ya ait olduğu belirtilen 11 milyon gizli belge, Alman "Süddeutsche Zeitung" gazetesinde 4 Nisan'da haber konusu oldu. Belgelerle kapitalistlerin vergi kaçırma, yaptırımları bertaraf etme, kara para aklama vb. gibi kirli yöntemleri ifşa oldu. Çeşitli ülkelerden 12 devlet yöneticisi ve 143 burjuva politikacının adının geçtiği belgelerde, Türkiye'den de 101 şirketin ve 10 müşterinin yer aldığı iddia edildi. Belgelerde adı geçen İzlanda Başbakanı David Sigmundur Gunnlaugsson, onbinlerce kişinin katıldığı protesto gösterileri sonrasında istifa etti. 15 Nisan'da da İspanya Sanayi, Enerji ve Turizm Bakanı Jose Manuel Soria istifa etti.

Brezilya Cumhurbaşkanı'na soruşturma: 12 Nisan'da, Ulusal Kongre'nin alt kanadına bağlı komite, Rousseff'in görevden azledilmesi için soruşturma başlatılması kararı aldı. Rousseff, yeniden seçilebilmek için hükümetin bütçe hesaplarını manipüle ederek büyüyen bütçe açığını gizlemekle suçlanıyordu.

18 Nisan'da ise Kongre'nin alt kanadında oy kullanan 513 vekilin üçte ikisinden fazlası Rousseff ve hükümet aleyhinde oy kullanarak, Rousseff için soruşturmanın önünü açtı. Rousseff ise gelişmeyi darbe olarak niteledi.

Son olarak Brezilya Senatosu, 11 Mayıs'ta yaptığı oturumda Rousseff'in görevinden azledilmesi için yargılanmasına karar verdi. Oylamada senatörlerden 55'i azil kararına "evet" derken, 22 senatör "hayır", 4 senatör de çekimser oy kullandı.

Yeni yatırımlar çekebilmek ve ekonomiyi yeniden büyütebilmek için ülkemizin yurt dışındaki güvenilirliğini yeniden inşa etmek esastır diyerek, neo-liberal saldırıları tırmandıracağını ima etti. Venezuela, El Salvador, Ekvador, Küba, Nikaragua, Şili gibi Güney Amerika ülkelerinin sol hükümetleri ile Güney Amerika Ulusları Birliği (UNASUR) ise gelişmeleri "darbe" olarak niteleyip, Rousseff'ten yana saf tuttular.

Menbic Operasyonu: YPG'nin ağırlıkta olduğu Demokratik Suriye Güçleri (QSD), ABD'nin planlaması ve koalisyonun hava desteğiyle 24 Mayıs'ta "Rakka'nın kuzeyini özgürleştirme" operasyonunu başlattı. İlk haftanın ardından operasyonun yönü, beklendiği üzere Menbic'e çevrildi. YPG-QSD'nin başarılı ilerleyişini durduramayan ve Haziran'ın ilk haftalarında Menbic'de kuşatılan IŞİD çeteleri, 12 Ağustos'ta Menbic'den tümüyle temizlendiler.

Muhammed Ali'nin ölümü: 74 yaşındaki efsanevi boksör Muhammed Ali, 4 Haziran'da, solunum yolundaki rahatsızlık nedeniyle kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi. Muhammed Ali ırkçılığa karşı duruşu, Vietnam savaşına katılmayı reddetmesi ve ezilen halklara yakınlığıyla dünya haklarının gönlünde taht kurmuştu. Cenaze töreninde boy gösterip şova niyetlenen Tayyip Erdoğan ve müritleri, rezil olmaktan öteye geçemediler.

Brexit: 23 Haziran'da İngiltere'nin

Avrupa Birliği'nden çıkışı oylandı. İngilizler referandumda %52 civarında oy oranıyla ayrılmayı seçtiler. Bu tablo karşısında Başbakan David Cameron istifa etmek durumunda kaldı. Brexit'in sonucu ayrıca AB ülkelerinde yükselişte olan ırkçı-sağ akımların benzer talepleri daha özgüvenle ileri sürmelerine yol açtı.

Almanya'da "Anti-Terör Yasası": 25 Haziran'da Federal Meclis'te yapılan oylamada, "şüpheli" olduğu düşünülen herkesin bilgilerinin AB ve NATO üyesi ülkelerle paylaşılmasını, takip-gözlem-denetim sisteminin alt yaş sınırının 16'dan 14'e düşürülmesini ve cep telefonu dinlemelerini içeren paket yasalaştı.

İspanya'da seçim: 26 Haziran'da yapılan seçimlerde, merkez sağ Halk Partisi %33 oy oranıyla 137, Sosyalist Parti 85, Podemos 71 ve Ciudadanos ise 32 vekili çıkardı.

Rusya'dan özür, İsrail'le anlaşma: 27 Haziran... 24 Kasım 2015'te Rus uçağını düşürmesi sonrasında Suriye'de tümüyle saha dışına itilen, YPG-QSD'nin ABD-Koalisyon desteğiyle ilerleyişini çaresizce izleyen, Rojava kantonlarının birleşmesi düşüncesiyle ürperen AKP/Tayyip Erdoğan iktidarı, çareyi Rusya ve İsrail'e yaltaklanmakta buldu. 9 Ağustos'ta Rusya'da yapılan Erdoğan-Putin görüşmesi ile ilişkiler "normalleşme" yoluna girdi ve AKP iktidarının Suriye'de rol kapmasını önü tekrar açıldı.

NATO Zirvesi: 8-9 Temmuz'da Varşova'da gerçekleşen zirveye, saldırgan pakta üye 28 ülke ile üye olmayan 12 ülkenin devlet ve hükümet başkanları ile bakanları katıldı. Zirvede "küresel terör", Suriye "iç savaşı", göç dalgası, Kırım ve Ukrayna sorunları gibi gündemler belirlense de, asıl anlaşmalar emperyalist savaşa hazırlık amaçlıydı. İlk gün AB-NATO stratejik işbirliğini güçlendirme deklarasyonu imzalandı. Zirvede Soğuk Savaş sonrası ilk kez NATO üyelerinden bazılarına üye ülke askerlerinin konuşlandırılması kararı alındı. Buna göre Polonya'nın 1000 Amerikan askerini, Letonya'nın Kanada, Estonya'nın İngiliz ve Litvanya'nın da Alman askerlerini topraklarında ağır-laması kararlaştırıldı. Böylece Rusya'yı çevreleyen ülkelere asker ve silah yığınağıyla emperyalist savaşa hazırlık resmi hale geldi.

Filistin'de açlık grevi: İsrail hapishanelerindeki FHKC'li tutsaklar, 14,5 yıllık mahkumiyeti sona erdiği halde hakkında 6 aylık idari tutukluluk kararı verilen ve 15 Haziran'da açlık grevine başlayan Bilal Kayed'i desteklemek için 17 Temmuz'da açlık grevine başladılar. Tutsakların direnişi, siyonist devlete geri adım attırarak 26 Ağustos'ta zaferle sonuçlandı.

Cerablus işgali: Türk sermaye devleti 24 Ağustos'ta "Fırat Kalkanı Harekatı" adıyla, ÖSO çetelerini önüne katarak Suriye topraklarını işgal etti. IŞİD, son döneme kadar her türlü desteğine mazhar olduğu Türk devletinin ordusuna neredeyse hiç direniş göstermeden Cerablus'u terk etti. Türk devleti ise Kobane ile Afrin arasındaki hattı denetimine alarak, kantonların birleşmesini engelleme olanağı buldu. Emperyalist efendilerinin azarlamalarına rağmen sık sık Menbic ve çevresindeki YPG-QSD güçlerine saldırı-maktan geri durmadı.

Kolombiya'da "barış": FARC ile hükümet arasında Kasım 2012'den beri süren görüşmeler sonucu 25 Kasım'da "barış" anlaşması imzalandı. 2 Ekim'de referandumda sunulan bu anlaşma, %50,24 oy oranıyla reddedildi. Bunun üzerine 24 Kasım'da yeni "barış" anlaşması imzalanıp, Aralık'ta Ulusal Kongre'nin onayın-

dan geçirildi. Anlaşma uyarınca FARC gerillaları belirlenen alanlarda toplanmaya başladılar.

Musul operasyonu: ABD planı doğrultusunda Irak hükümet güçleri ve Barzani peşmergelerinin omurgasını oluşturduğu birlikler 12 Ekim'de Musul'a doğru harekete geçtiler. Tayyip Erdoğan/AKP iktidarı ise Türk devletini operasyona dahil edebilmek için Başika üzerinden gerilim siyasetine devam etti. Öte yandan Peşmerge Komutanlığı'nın daveti üzerine PKK gerillalarının Kerkük'te IŞİD'e karşı çatışmalara katıldığı belirtildi.

Fırat'ın Gazabı: YPG-YPJ öncülüğündeki QSD Genel Komutanlığı Rakka'yı kurtarma operasyonunun 5 Kasım'da başladığını duyurdu. Rakka operasyonunda, QSD çatısı altındaki "Rakka Şahinleri Tugayı (Liva Sukur el-Rakka), Tahrir Tugayı (Liva el-Tahrir), Rakka Şehitleri Tugayı (Liva Şuheda el-Rakka), Hammam el-Türkmen Şehitleri Tugayı, Rakka Özgürleri Tugayı (Liva Ahrar el-Rakka), Tel Abyad Devrimcileri ve Süryani Askeri Meclisi" adlı çok sayıda Türkmen, Arap ve Kürt güçler yer aldı.

ABD seçimleri: Neredeyse yıl boyunca tüm dünyanın gündemini meşgul eden ve iki rakibin düzeysizlikleriyle tarihe geçen ABD seçimleri 9 Kasım'da yapı-

dı. Seçimin galibi, beklenenin aksine Donald Trump oldu. Trump'a karşı ABD'nin birçok kentinde "Benim başkanım değil" şiarlı kitlesel gösteriler gerçekleştirildi.

Fidel Castro'nun vedası: 26 Kasım'da, Küba Eski Devlet Başkanı ve devrimin lideri Fidel Castro, 90 yaşında hayata veda etti. 4 Aralık'ta Devrim Meydanı'nda yapılan cenaze törenine yüz binlerce insan ve çok sayıda ülkeden lider katıldı. Kübalılar Fidel'i "Yo Soy Fidel (Ben Fidel'im)" diye uğurladılar.

Avrupa'da seçimler: 4 Aralık'ta yapılan Avusturya'daki cumhurbaşkanlığı seçimlerini, oyların %53,3'ünü alarak Yeşiller Başkanı bağımsız aday Van der Bellen kazandı. Aynı gün İtalya'da halk anayasasının üçte birinde değişiklik için yapılan referandumda ise hayır cephesi galip çıktı. Başbakan Renzi istifa edeceğini açıkladı.

El Bab harekatı: Türk ordusu ve emrindeki ÖSO çeteleri 9 Aralık'ta El Bab'a saldırı başlattı. Savaş uçakları ve ağır toplarla başlayan saldırının ilk aşamasında, "muhalifler"den yana kaynaklar çoğu çocuk ve kadın 13 sivilin öldürüldüğünü, 10 sivilin de yaralandığını belirttiler. Gene Londra merkezli, "muhalif" Suriye İnsan Hakları Gözlemevi, TSK'nın 22 Aralık'taki hava saldırılarında 21'i çocuk, 13'ü kadın olmak üzere 72 sivilin hayatını kaybettiğini duyurdu.

Halep çetelerden temizlendi: 12 Aralık'ta Suriye ordusu ve bağlı güçler, Halep'te zafer ilan ettiler. Aylara yayılan çatışmaların son günlerinde çetelerin tahliyesi için çırpınan batılı emperyalistler ve tüm dünyadaki cihatçı yandaşları "siviller katlediliyor" yaygarasıyla hezimetlerini ve gerçekleri örtbas etmeye çalıştılar. Aileleriyle birlikte tahliye edilen cihatçı çetelere hamilikten şov devşiren AKP gericiliği, bu konuda başrolü kimseye kaptırmadı.

2016'nın aynasından geleceğe bakmak - II

DERİNLEŞEN YOKSULLUK VE AĞIRLAŞAN SİYASAL GERİCİLİK

2008'deki küresel mali krizin ardından, emperyalist burjuvazi, işçi sınıfına yönelik saldırılarını yoğunlaştırdı ve bunu tüm dünyaya yaydı. Bu, öteki ülkelerin yanı sıra Yunanistan'a zorla kabul ettirilen ve ülkeyi yıkıma uğratan sert kemer sıkma önlemleriyle doruk noktasına ulaştı. Neo-liberal saldırı dalgasıyla geçmişin toplumsal kazanımlarından ve sosyal haklarından ne kalmışsa birer birer budanmakta, yoksulluk yaygınlaşmakta, işsizlik milyonların kabusuna dönüşmektedir. Avrupa İstatistik Ofisi'nin (Eurostat) son açıkladığı verilere göre Eylül ayında 28 üyeli Avrupa Birliği'nde işsizlik oranı yüzde 8,5, işsiz sayısı ise 20 milyon 789 bin oldu.

Uluslararası Kızılhaç ve Kızılay Dernekleri Federasyonu (IFRC) ve Eurostat gibi kurumların verilerinden derlenen raporlarda Avrupa genelinde 120 milyon kişinin yoksullukla karşı karşıya olduğu, 43 milyon Avrupalının ise aşevlerinde beslenmek zorunda kaldığı, Doğu ve Güney Avrupa'nın 22 ülkesinde yardım kuruluşlarından gıda yardımı alan insanların sayısının ise yüzde 75 oranında arttığı iddia edilmektedir. Dolayısıyla Avrupa'nın son 60 yılın en ağır insani kriziyle karşı karşıya olduğu ileri sürülmektedir. Latin Amerika, Asya ve Afrika ülkelerindeki dehşetli yoksulluğu bir tarafa bırakacak olursak, dünya

çapındaki muazzam zenginlik birikimine rağmen, servet-sefalet arasındaki bu uçurum emperyalist metropollerinde kapsamak üzere görülmemiş boyutlara ulaşmış bulunuyor.

Kendi işçi sınıfına ve emekçilerine onları yatıştırabilecek tavizler vermek olanağını tüketen, var olan kısmi hakları bile katlanılmaz yük kabul eden burjuvazi, daha ağır saldırı paketleri uygulamakta ve daha beterini de hazırlamaktadır. Siyasal gericiliğin ağırlaşması bunun zorunlu sonucu olarak yaşanmaktadır. Dolayısıyla burjuva gericiliği dünya ölçüsünde dizginlerinden boşalmaktadır. Bu, kendini "terörizme" karşı mücadele adı altında temel demokratik hak ve özgür-

lüklerin budanması, polis devleti uygulamalarının olağanlaştırılması biçiminde gösteriyor.

Fransa ve Belçika'da olağanüstü haller ilan ediliyor ve emperyalist gericilik azgınlaşıyor. Toplumların iç siyasal yaşamında gericiliği ağırlaştırmak, bunalımdan çıkışın bir parçası olarak gündeme gelmektedir. Temel demokratik hak ve

özgürlüklerin gaspı, siyasal gericiliğin ağırlaşması ve polis devleti uygulamaları bunun bir sonucudur.

Tüm bu önlemlerin işçi sınıfı ve emekçi kitle mücadelelerini dizginlemeye ve daha güçsüzken ve önderlikten yoksunken önlemeye yönelik girişimler olduğu bilinmektedir. Bu çabalar aynı zamanda emperyalist burjuvazinin yarının büyük

sosyal patlamalarına ve gelmesi kaçınılmaz olan büyük sosyal mücadelelerine şimdiden bir hazırlığıdır.

YAYGINLAŞIP GÜÇLENEN SINIF VE KİTLE HAREKETLERİ

Öte yandan, geride bıraktığımız yılın gelişmeleri, dünya işçi sınıfı ve emekçi-

lerinin emperyalist kapitalist barbarlığa direneceklerinin, ondan kurtulmak için bir çıkış yolu arayacaklarının daha güçlü işaretlerini de ortaya koydu. Dünyanın her yerinde işçi sınıfı ve emekçi kitleler sermayenin kemer sıkma politikalarına, reform paketlerine, yeni iş yasalarına, emeklilik yaşının yükseltilmesine, toplu tensikatlara ve daha bir dizi yıkım saldırısına karşı genel grevler, grevler, işgal ve blokaj eylemleri ve geniş çaplı militan kitle gösterileri biçiminde harekete geçiyor.

Son yıllarda yaygınlaşan bu eğilimler 2016 yılı boyunca da güçlenerek ve büyüyerek kendini gösterdi.

Almanya'da birçok sektörde yaşanan grev ve eylemler, eşit işe eşit ücret gösterilerinin yanı sıra, TTIP ve CETA'ya karşı birçok kentte on binlerce kişinin katıldığı protesto gösterileri yaşandı. Fransa aylarca süren dev eylem ve genel grevlerle sarsıldı. İtalya, emekçilerin değişik sektörlerde ve değişik eylemlerinin yanı sıra TTIP ve CETA'ya karşı on binlerin katıldığı gösterilere ev sahipliği yaptı. Belçikalı işçi ve emekçiler ülke tarihinin en büyük genel grevini gerçekleştirdi. Yunanistan yıl içinde sayısız eylemlerin yanı sıra Aralık ayında bir günlük genel greve gitti. İngiltere işçi, öğrenci ve sağlıkçıların eylemlerine sahne oldu. ABD'de on binleri kapsayan işçi grevleri, polisin işlediği cinayetlere karşı Amerikalı emekçilerin büyüyen isyanı, 20 bin kişiyi kapsayan

büyük cezaevi-işçi direnişi, Trump'ın başkan olmasına karşı kitlelerin Kaliforniya, New York, Los Angeles, Texas ve Seattle'daki gösterileri geride kalan yılda öne çıkan toplumsal gelişmelerin bazılarıydı. Arjantin'de yoksullar ve çocuklar için bir an önce sosyal önlemlerin alınması talebiyle sadece Buenos Aires'te 200 bin kişi sokağa çıktı. Güney Kore'de yılın son aylarında yolsuzluklara karşı başlayan ve haftalarca süren ve ülkeyi sarsan eylem dalgası devlet başkanı Park Geun-hye'yi istifa etmek zorunda bıraktı. Portekiz'de bütçe kesintilerine karşı büyük protesto gösterileri gerçekleşti. Tüm İspanya'da on binlerce işçi ve emekçi bütçe tasarisına karşı sokaklara çıktı. Şili'de militan öğrenci ve işçi direnişleri patlak verdi.

Kamboçya'da grev ve blokajlar, Güney Amerika'da işçi ve öğrencilerin ayağa kalkışı, Polonya'da anti demokratik yasalara ve sosyal saldırılara karşı büyüyen protestolar, Kolombiya ve Peru'da grevler ve gösteriler, Zimbabwe, Yeni Zelanda, Namibya, Güney Afrika'da eylem dalgaları, Latin Amerika'da işçi-emekçi direnişleri vs... 2016 yılında hiçbir kıta ve hiçbir ülke burada çok kısa değinilen bu gelişmelerin dışında kalmadı.

Bunlar içinde etki ve yankısı dünya ölçüsünde kendini gösteren Fransa oldu. Fransa'da El Khomri adlı kölelik yasasına karşı rafineri, nükleer enerji, petrokimya, karayolu, havayolu, demiryolu, denizyolu, temizlik-arıtma, endüstri gibi alan-

ları, lise ve üniversiteleri de kapsayan ve dört ay boyunca süren, 12 kez genel grev biçiminde de yaşanan ve milyonları harekete geçiren sarsıcı eylemler, 2016 yılına damgasını vuran ve dünya ölçüsünde etki yaratan eylemler olarak tarihe geçti.

Sermayenin dayanılmaz boyutlara ulaşmış sosyal yıkım saldırıları ve isyan ettirici ekonomik-sosyal sorunlar yığını ile siyasal baskılara karşı dünya ölçüsünde milyonlarca emekçiyi kapsayan geniş çaplı sınıf ve kitle hareketleri geride kalan yılda da yaygınlık ve yeni bir düzey kazanarak devam etti. Elbette ki tüm bunların henüz örgüt ve önderlikten yoksun oldukları biliniyor. Fakat yine de buraya kadar anlatılan tüm bu gelişmeler, adım adım yeni bir devrimler döneminin yakınlaşmakta olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Yaşananlar ilk silkinişlerdir ve gelmesi kaçınılmaz olan toplumsal devrimlerin bugünden kendini hissettiren öncü sarsıntılardır. Bunlar yıldan yıla çoğalmakta, yayılmakta ve güç kazanmaktadır.

TÜRKİYE: SARSICI VE AYDINLATICI GELİŞMELER

Emperyalist-kapitalist dünya sisteminin içinde bulunduğu bu süreç, kendisi de çok yönlü krizler içerisinde debeleyen ve kriz bölgesinin merkezinde duran Türkiye kapitalizmini hemen her açıdan etkiliyor, iç ve dış politikasını dolaysız olarak belirliyor, ekonomik gelişme süreçleri üzerinde etkide bulunuyor. Zira Türkiye, ekonomik, siyasal ve askeri açılardan emperyalist dünya ile çok yönlü bağımlılık ilişkileri içinde ve ona bin bir türlü bağla bağlı olan bir ülke. Bu ülkenin elbette kendi yapısal sorunları, çözümsüz kaldığı temel siyasal sorunları, buradan gelen açmazları ve özgünlükleri de bulunmaktadır.

Emperyalist dünyadaki hemen her gelişmenin, sistemin bir parçası olan Türkiye üzerinde etki ve sonuçlar yaratması kaçınılmazdır. Ekonomik cephedeki gelişmeler bunun başlıcalarındandır. 2008

krizinin "teğet geçtiği" iddiasına rağmen ekonominin iyi bir görünüm sunmadığı, bütçe ve dış ticaret açıklarının büyüyen dış borçlarla karşılandığı, dış politikadaki iflasın da ekonomiye bir faturaya dönüştüğü konunun uzmanları tarafından ileri sürülmektedir.

Nitekim yılın son aylarına gelindiğinde büyük bir kriz kapıya dayanmış oldu ve Türkiye yeni bir yıla ağırlaşan bir ekonomik kriz tablosuyla giriyor. Konunun uzmanları bu krizin daha da ağırlaşacağını, yıkıcı etkisini asıl bundan sonra gös-

tereceğini ortaya koyuyor. Bu durum mevcut olan sosyal krize kazandıracığı yeni boyutları kestirmek güç değildir.

Tüm iktidar dönemi boyunca emperyalizme taşeronluk ve tetikçilikte kusur etmeyen AKP, yeni Osmanlılık hevesiyle giriştiği Ortadoğu'daki saldırgan ve maceracı politikasıyla Türk sermaye devletini bir batağa saplamış ve büyük bir fatura ödemekle yüz yüze bırakmış oldu. Gelinen aşamada dış politika alanındaki hemen her girişimi iflasla sonuçlanmış, bütün hesapları ve planları altüst olmuştur. Rus uçağının düşürülmesinin ardından ise uzun süre Suriye'deki gelişmelerin dışına düşen, son-

rasında ise Rusya'nın önünde diz çökmek zorunda kalan Türkiye içler acısı bir durum içindedir. ABD emperyalizmi hesabına Suriye'ye karşı büyük iddialarla gündeme getirilen düşmanca politikanın sonunda varılan yer dış politikada tam bir çöküştür.

Ortadoğu'daki saldırgan ve maceracı politikasını aynı za-

manda Kürt düşmanlığı üzerinden şekillendiren Türk sermaye devleti, bu konuda da büyük bir açmazla yüz yüze kaldı. Gelişmeleri en iyi biçimde değerlendiren Kürt hareketi uluslararası ilişkiler alanında daha da meşrulaşarak her bakımdan bölgesel bir güç konumuna yükseldi. Dümeninde AKP'nin bulunduğu sermaye rejimi, Kürt politikasında tam bir açmazla yüz yüze kaldı ve batağa saplandı.

Geride kalan yılda yaşanan öteki bir temel önemdeki gelişme ise eski rejime yeni bir biçim vermek isteyen güçler ko-

alisyonundaki büyük çatışma oldu. Dinci faşist koalisyon arasında önceki yıllarda başlayan, her türlü yöntemin karşılıklı olarak ahlaksızca kullanıldığı, çok sayıda suç ve pislğin ortalığa dökülmesiyle tiksindirici biçimler alan çatışma, darbe girişimiyle doruğa çıktı. Darbe girişimini "Allah'ın lütfu" kabul eden AKP, başarısız girişimi adeta kendi dinci faşist darbesine dönüştürdü. Günümüz Türkiye'sinde, pervasız, kuralsız ve kendi yasalarını da tanımayan dinci faşist rejim bir kıyım makinası gibi çalışıyor. Hedeflediği yeni düzeni oturtmak için terörü fütursuzca kullanıyor. Bunun öne çıkan öncelikli alanı Kürt hareketi ve halkıdır. "Çözüm süreci" aldatmacasını bir yana bırakan, 1 Kasım'da elde ettiği başarının ardından bir saldırı ve savaş hükümeti olarak imha savaşı başlatan AKP rejimi, gelinen aşamada sadece Kürt hareketini değil, artık bizzat Kürt halk kitlelerini hedeflemektedir. Yerleşim bölgelerinin ordu ve polis ablukası altında tanklar ve toplarla yakılıp yıkılması, sivillerin katledilmesi, yüz binlerce insanın göçe mahkum edilmesi, bunun ifadesi oldu.

Geçerken belirtmemiz gereken bir başka önemli ve aydınlatıcı gelişme ise parlamenter hayallerin yerle bir olmasıydı. 7 Haziran seçimlerinin ardından solda büyük bir sevince, iyimserliğe ve abartılı umutlara konu olan parlamenter hayaller, 1 Kasım seçimlerinin hemen ardından yerini abartılı bir hayal kırıklığına ve kötümserliğe bıraktı. Parlametionun hiçbir sorunun çözüm alanı olmadığı güncel pratik gelişmeler üzerinden bir kez daha teyit edildi.

Büyük bir terörle sindirilen, korkutulan, çaresiz ve alternatifsiz bırakılan Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleleri her şey rağmen büyük bir hoşnutsuzluk ve arayış içindedir. Yoksulluğa, işsizliğe, sosyal ve demokratik haklardan yoksunluğa, açlığa

ve ağırlaşan sayısız sosyal ve toplumsal soruna, ahlaki ve kültürel çürümeye isyan etmektedirler. Toplumun derinliklerinde büyük patlama dinamikleri birikmektedir. Türkiye bütün cephelerde ağırlaşan zorlu bir döneme girmektedir.

...
"Kapitalizm bunalımlarla birlikte savaşlar ve devrimler üretiyor, geride kalan tarihi bunu kanıtlıyor. Şimdi yine günden güne şiddetlenen bir bunalımlar ve kendini bugünden bölgesel çapta gösteren savaşlar dönemi içindeyiz. Biriken muazzam sorunlar ve keskinleşen sınıf çelişkileri devrimler için de toprağı gitgide daha çok mayalıyor. Bu durumda, burjuva gericiliğinin devrimin olanaklarını boğmaya yönelik karşı-devrimci hamlelerini boşa çıkarmak ve insanlığı yeni bir büyük emperyalist savaşın telafisi zor yıkımından korumak, işçi sınıfı ve halkların gelmekte olan yeni devrimler döneminin olanaklarının ne ölçüde değerlendirilebileceğine sıkı sıkıya bağlı olacaktır." (Bütünlüğü içinde kapitalizmin krizi, EKİM, Sayı: 256, Ocak 2009)

"İnsanlık yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır. Bunalımlar ve savaşlar halen günümüz dünyasına damgasını vuran yakıcı olgulardır. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bu iki olgusal gerçek yeni bir devrimler döneminin de dolaysız bir habercisidir. Dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin kapitalist bunalımların ve emperyalist savaşların büyük yıkım ve acılarına yanıtı bir kez daha devrimler olacaktır. Dünyanın dört bir yanında ve elbette Türkiye'de de." (TKİP III. Kongre Bildirisi, 7 Kasım 2009)

Bugünün dünyasında olup bitenler ve yaşanan tüm somut gelişmeler bu tespitin tartışmasız parlak bir doğrulanmasından başka nedir ki?

FARC: '80'li yılların tekrarı mı? - II

A. Eren

BARIŞ GÖRÜŞMELERİNDEN GERİYE KALAN

Sandinist hareketin Nikaragua'da iktidarı ele geçirmesi bölgede gerilla hareketlerinin Küba Devrimi'nden sonra ikinci büyük zaferi ve aynı zamanda sonuncusuydu.

Nikaragua Devrimi 80'li yılların başında alt sınıfların, yoksul köylü ve kent küçük burjuva katmanlarının ve öğrencilerin mücadelesine bölgesel çapta bir ivme kazandırdı. ABD'nin doğrudan askeri operasyonlarıyla, bu yıllar gerillaya destek veren kitlelerin doğrudan karşı-devrim terörüyle katledildiği, paralize edildiği en kanlı yıllar oldu. Zira gerilla hareketleri oluşturdukları yeni cephe ve ittifak stratejisiyle kır ve kentin geniş kesimlerinin desteğini almaktaydı.

Kurulan cephe ve geniş ittifaklar, gerilla hareketlerinin ideolojik olarak somut devrimci toplumsal bir dönüşüm amacını terk etmesiyle paralel gelişti. Ulusal bağımsızlık, bir tür sol milliyetçi anti-emperyalizm ve toplumsal katılımın demokratizasyonu, mücadelenin temel görevleri olarak nitelendirildi. Özellikle düşük yoğunluklu savaş konseptiyle sivilin hedef alınarak katledilmesi, karşı-devrimin bölgedeki yeni konsepti olarak yoğun biçimde uygulandı. Bu süreçte karşı-devrim, gerillanın kitlesel tabanını paralize ederek, mücadelenin sadece askeri bir boyuta indirgenmesinde başarılı oldu. Politik talepler bu süreçte belirsizleşerek, askeri mücadelenin, karşılıklı silahlı çatışmanın gölgesinde kayboldu.

Gerilla hareketindeki ideolojik muğlaklık, belirsizlik, mücadelenin askeri boyutla sınırlandırılması, '80'li yılların sonunda barış görüşmelerinin temel toplumsal ve siyasal temelini oluşturdu.

Barış görüşmelerinin temelinde, savaşın sonlandırılması, gerillanın legalleşmesi ve kurulu düzenin politik yapısına entegrasyonun sağlanması, gerilla ve devlet güçlerinin cezalardan muaf tutulması vardı. Sosyal reformlar, ekonomik alanda yapılması gereken yapısal dönüşümler özellikle görüşmelerin bir parçası olarak ele alınmadı.

Bu görüşmeler üzerinden 1996'nın sonuna doğru, FARC dışında bölgedeki bütün gerilla hareketlerinin politik olarak entegrasyonu tamamlanmış oluyordu. Bu tarihten itibaren FARC başta olmak üzere silahlı mücadele sürdüren bütün gerilla hareketleri, silahlı mücadeleyi barış görüşmelerinde konumunu

güçlendirmek ve rejimin demokratikleşmesi için taktik bir araç olarak uyguladı. 'Silahlı reformizm' kavramı, bu eğilimin genel politik kimliğini yansıtır.

Oysa sınıflar arasında, silahlı mücadelenin temelini oluşturan sosyal uçurum bu süreçte artarak farklı biçimlerde devam etti. Gerilla hareketi ve oligarşi güçleri arasındaki askeri çatışma, genel toplumsal bir şiddet boyutuna sığarak devam etti. Bu süreçte Guatemala ve El Salvador başta olmak üzere '80'li yıllardakinden de fazla insan yaşamını yitirdi.

El Salvador'da 24 yılı ve Guatemala'da 20 yılı bulan "barış dönemi", emekçi kitlelerdeki yoksulluğun daha da derinleştiğini göstermektedir. Bir başka deyimle "politik demokratikleşmenin", sosyal eşitsizliği ve yoksulluğu ortadan kaldırmadığını göstermiştir. Neo-liberal ekonomik politikalar en katmerli şekilde uygulanmıştır. Gerillanın barış süreci içinde terk ettiği bölgeler, devlet ve oligarşi güçlerinin paralı askerleri olan katil paramilitarist gruplar tarafından doldurulmuştur. Karşı-devrimin önemli stratejik hedeflerinden biri, bu paramilitarist grupların, gerillanın yarattığı boşluğu kendi lehine çevirmesi olmuştur. Kolombiya'da bu gruplar özellikle son üç ayda bazı aktivistleri açıktan katletmişlerdir. Sendikacıların ve diğer politik aktivistlerin katledilmesi bütün güncelliğiyle devam etmiştir.

Politik katliam, burjuva egemen güçlerin elinde bir araç olarak özellikle

Salvador'da yaşanmıştır. Ulusal Kurtuluş Cephesi (Farabundo Marti-FMLN) girdiği ilk seçimde kazandığı sandalye sayısına rağmen, deneyimli oligarşi güçlerinin durumu kendi lehlerine çevirmelerini engelleyememiştir. FMLN'nin seçilen 21 parlamento temsilcisinden 7'si diğer partilere geçerek, Arena hükümetinin neo-liberal ekonomik programının uygulanmasına destek sunmuştur. Hatta ülkenin yerel parası yerine Amerikan dolarına geçişi sağlayan yasaya bu parlamenterlerin desteği eksik olmamıştır.

Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki, aynı süreç Kolombiya'da da bütün çıplaklığıyla yaşanmaktadır. ABD ile Kolombiya serbest ticaret anlaşması, tam da barış görüşmelerinin ilan edildiği 2012 yılında yürürlüğe girmiştir. Kolombiya, ABD tekelileri için bir serbest pazar olarak işlev görecektir. Toprağın %62'sine sahip olan %0,4 oranındaki bir oligarşik kastın özel mülkiyetini güvenceye alan bir toplumsal yapıda, "barışın" sağlanması mümkün mü?

'80'li yıllardan 2000 yılına kadar oligarşiye bağlı paramilitarist gruplar 4,5 milyon hektar, yani ekili alanların %50'sini denetimine geçirmişlerdir. Barış görüşmeleri, bugüne kadar ortada olan sonuçlarına bakıldığında, toplumda egemen olan temel sorunları çözmek bir yana, farklı boyutlarda derinleştirmiştir. "Barış süreci" egemen sınıf güçlerine yeni siyasal meşruiyet kazandırmasından öte, devrimci gelişmenin önüne geçme, sınıf mücadelesinin başarı imkânsızlığını

ideolojik bir saldırıya dönüştürme imkanlarını sunmuştur. Bu durum proletarya dışı orta ve küçük-burjuva kır ve kent katmanlarında etkili siyasal bir paralizasyona yol açmıştır.

Zira bütün özgün farklılıklarına karşın gerilla hareketleri, başından itibaren ideolojik yönelimleriyle iktidar perspektifinden uzak, kurulu sistemi aşan politik programları olmayan, heterojen sınıfsal katmanlardan oluşan akımlar olarak kaldılar. Bölgede burjuva reform akımlarının çıkmazı ve Sovyet yanlısı komünist partilerin düzen içi reformist çizgilerine tepki olarak da olsa, özellikle söylemde bu radikal silahlı grupların sosyalist bir alternatif toplumsal yapı oluşturma diye bir kaygıları olmadı. Deklasse olmuş kent orta kesim entellektüellerinin önemli rol oynadığı bu hareketler, süreç içinde önemli oranda proletarya dışı ara kesimleri harekete geçirseler de, her konjonktürel fırsatta egemen rejimin demokratikleşmesinden öte somut sosyal bir program oluşturamamışlardır. Kurulu sisteme entegrasyon, birçok gerilla yöneticisi için de kısa sürede kariyer yapma, düzenin yönetiminde rol oynama yolu açmıştır. Rüşvet ve yolsuzluk, geçmişte olduğu gibi yeni "demokratik" ortamda da bütün çirkefliliğiyle devam etmiştir.

Özel mülkiyetin egemen olduğu bir toplumsal düzenden başka ne beklenebilir ki zaten?

Berlin saldırısı ve emperyalist ikiyüzlülük

Paris, Nice ve Zürih'in ardından bu kez de Berlin büyük bir katliama sahne oldu. IŞİD'in gerçekleştirdiği artık kesinleşen bu caniyane saldırıda 12 kişi yaşamını yitirdi, 50 kişi de yaralandı.

Benzeri her olayda olduğu gibi, bu kez de aynı şeyler yapıldı. Alman kirli medyası anında mültecileri hedef tahtasına çaktı. Özellikle İslami kökenli olanlara dönük düşmanca bir propaganda başlattı. Çeşitli parti ve çevrelere mensup burjuva politikacıların da onlardan geri kalan yanı yoktu. Tek suçları savaş mağduru olmak olan mülteci kitlesini el birliği ile suçladılar, Almanya ve Avrupa'da ne kadar kriminal vaka varsa tümünün kaynağının bu kitle olduğunu belirttiler. Toplumda bu kitleye dönük ne kadar önyargı varsa tümünü istismar temelinde, son derece alçakça bir karalama ve aşağılama kampanyası yürüttüler. Bununla da kalmadılar, kapıların mültecilere iyice kapatılmasını, var olanların hem de fazla bekletmeden ve büyük kabileler halinde sınırdışı edilmeleri söylemini ileri sürdüler.

İrkçi-faşist parti ve çevreler harekete geçmekte gecikmedi. Her zamanki gibi, yine en iğrencinden bir ırkçı propaganda eşliğinde "Yabancılar dışarı" sloganını yükselttiler. Kimi yerlerde mülteci kamplarına dönük kundaklama girişimlerinde bulundular. Ortam tam da onların ortamıydı. Onlar da bundan en iyi biçimde yararlanmaya çalıştılar.

HEDEFTE YİNE DEMOKRATİK HAK VE ÖZGÜRLÜKLER VAR

Paris ve Nice katliamlarında olduğu gibi, Berlin katliamı da "teröre karşı mücadele" ve "toplumun güvenliğini sağlamak" yalanları eşliğinde, hazırda bekletilikleri "güvenlik paketi" adlı, özü ve esası demokratik hak ve özgürlüklerin iyiden iyiyeye budanması olan saldırı paketini yeniden gündemleştirmenin bahanesi yapıldı. Söz konusu saldırı paketi İçişleri Bakanı Thomas de Maizier'in imzasını taşıyor.

Ülkenin ve toplumun güvenliği yalanı ile çıkartılmak istenen bu paket, başlıca, güvenlik bütçesine daha fazla meblağ aktarmak, polis sayısını arttırmak, gözetimleri kolaylaştırmak, demek oluyor ki son derece keyfi hale getirmek, mülteciler yasasını daha da gericileştirmek, sınırdışları ve vatandaşlıktan çıkartılmayı kolaylaştırmak, Fransa'da olduğu gibi, Almanya'da da burkayı yasaklamak ve gerektiğinde OHAL'e başvurmak gibi

önlemleri içermektedir. Polis devleti uygulamalarını adım adım kurumlaştırmayı anlatan bu pakette yer alan en önemli ve en dikkate değer düzenleme ise, Alman ordusunun içeride de kullanılmasının önünün açılması önerisidir.

Alman emperyalizmi, iki emperyalist savaşa yol açmak gibi ağır bir insanlık suçu işlemiş olmanın ve esas olarak da dünya işçi ve emekçilerinin, Hitler faşizmine duyduğu büyük öfkenin de rol oynadığı büyük baskının dolaysız sonucu olarak, savaş sonrasında, orduyu dışarıya, yani şu ya da bu vesileyle başka ülkelere göndermeyi yasaklamıştı. Bu bir Anayasa hükmüydü. Ne var ki, Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun çözülüp dağılmasının ardından, somut olarak da Yugoslavya seferi ile bu yasak yok hükmünde sayıldı, kaldırıldı. Sonrası biliniyor. Halihazırda yaklaşık olarak dünyanın otuzdan fazla ülkesinde Alman askerleri bulunmaktadır. Almanya günümüzde emperyalist saldırganlık ve savaşın en aktif gücüdür. Daha da önemlisi, yeni bir emperyalist savaş suçu işlemek üzere, bu yönlü hırsla donanmış biçimde bu yönde hummalı biçimde hazırlık yapmaktadır. Geline yerde ise, tepeden tırnağa militarist ordusunu içeride de kullanmak için bahane aramaktadır. Şimdiden bu yönlü denemeler yapmaktadır. Yıl içinde Münih'te gerçekleştirilen bir saldırı sırasında alelacele başvurulmuş OHAL uygulaması ve polisin yanı sıra sınırlı da olsa ordunun devreye sokulması bunun somut bir kanıtıydı.

Hiç kuşkusuz mülteci sorunu bizatihi Alman emperyalizmi de dahil, dünya emperyalist burjuvazisinin eseridir. Onların saldırı ve savaş politikalarının dolaysız sonucudur. Her büyük bunalımlar ve

savaşlar dönemindeki gibi, günümüzde yine bir insanlık dramına dönüşmüş bulunan mülteci sorununun kaynağı emperyalist-kapitalist sistemdir. Mültecileri sorun haline getirip krize çevirenler emperyalistlerin kendisidir. Mültecilerin tümü de savaş bölgelerinden gelmişlerdir ve dolayısıyla savaş mağdurlarıdır. Hiçbir biçimde suçlanamazlar.

EMPERYALİZM İKİYÜZLÜKTE SINIR TANIMİYOR

Diğer emperyalist büyük devletler gibi Alman tekkelci devleti de IŞİD'e karşı savaştığını iddia ediyor. Ne var ki, diğer iddiaları gibi bu da aşağılık bir yalandan ibarettir. IŞİD gerçekte onların eseridir. Onların saldırı ve savaş politikalarının kirli, karanlık ve kanlı bir aracıdır. IŞİD ve benzeri cinayet çeteleri şahsında ifadesini bulan çağdışı gericilik, Almanya'nın da dahil olduğu çağdaş gericiliğin öz be öz çocuğudur, onun bir parçasıdır. IŞİD ve benzerlerinin sergilediği vahşet de emperyalist saldırganlık ve savaşlarda sergilenen vahşet de aynı ölçüde insanlık düşmanıdır, ağır bir insanlık suçudur. Ve nihayet, Alman tekkelci devleti, IŞİD adlı cinayet aygıtını Ortadoğu halkları başta olmak üzere dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarının başına bela etmekte, en az diğer emperyalist büyük güçler kadar sorumludur.

Ve dahası Almanya, IŞİD'e militan yetiştiren Selefi grupların yatağıdır. Avrupa'da IŞİD'e en fazla militan Almanya'dan gitmiştir. Almanya'dan devşirilen militan sayısının 500'ün üzerinde olması bunu yeterince anlatmaktadır.

Öte yandan emperyalist nüfuz mücadelelerinin bugünkü ana sahnesi olan Ortadoğu'daki cihatçı çetelerin

eğitilip-donatılmasında en fazla mesai yapan güçlerden biri de Almanya'dır. Dünyada en çok silah üreten ve satan devletlerin biri de Alman tekkelci devletidir. Ortadoğu'nun bir savaş coğrafyası haline gelmesinde de, dinsel, etnik ve mezhepsel temelde yürütülen kanlı boğazlaşmalar konusunda da, ülkelerin yıkılıp yıkılmasında da diğer emperyalist devletlerin suç ortağıdır.

Emperyalist burjuvazi, somutta da Alman emperyalist burjuvazisi yalana doymadığı gibi, ikiyüzlülükte de sınır tanımıyor. Örneğin; diğer emperyalist müttefikleri gibi, o da Ortadoğu'da IŞİD'le aynı hamurdan yoğrulmuş cihatçı gruplara "isyancı" ya da "muhalif" demek, bunca deneyime rağmen hâlâ onlarla mesai yapmaktadır. Gerçekte IŞİD'e karşı ne Alman ne Fransız ve ne de diğer emperyalistler savaşmaktadır.

Alman tekkelci burjuvazisinin ve devletinin "teröre karşı mücadele" şeklindeki açıklamaları dipsiz bir yalandan ibarettir. "Toplumun huzuru ve güvenliği" ise onun zerrece umurunda değildir. Bu yönlü tüm açıklamalarının da hiçbir inandırıcılığı bulunmamaktadır. Tümü de tam bir ikiyüzlülüktür ibaret olup, içeride ve dışarıda izledikleri saldırı ve savaş politikalarına yasal bir kılıf bulmak ve meşrulaştırmak amaçlı açıklamalardır.

Bir diğer gerçek de şudur: IŞİD bahanesi ile gündemleştirilmeye çalışılan gerici saldırı dalgası, Almanya ile sınırlı kalmayacak, hızla tüm Avrupa'yı kapsayacaktır. Öte yandan, IŞİD bahane edilerek öncelikle mülteciler hedef tahtasına oturtulsa da, gerçekte bu saldırı Avrupa'nın tüm uluslarından işçi ve emekçilerine dönük topyekûn bir saldırı olarak yaşanacaktır.

Asbest: Skandal sistemin skandal malzemesi

Asbestin 19. yüzyılın sonlarına doğru asbestoz hastalığına yol açtığı biliniyordu. Buna rağmen kapitalist emperyalist sistem filizlenme ve gelişme döneminde hastalık yapan/yayan bu malzemeyle dört elle sarıldı. Kanserojen bir madde bile olsa kâr edilebilen her malzeme sistem tarafından yıllarca yaygın olarak kullanılıyor. Ta ki kamuoyu tepkisi ve baskısıyla böylesi malzemelerin kullanımının yasaklanmasına kadar...

Asbest ısıya, aşınmaya ve kimyasal maddelere çok dayanıklı lifli yapıda kanserojen bir mineraldir. Doğal bir üründür. Ancak beton gibi birçok ürünle karıştırılarak kullanılmaktadır. Liflidir, milyonlarca mikroskopik iğneden oluşmaktadır. Bir parça asbestin vücuda girmesi demek, bir avuç iğnenin vücuda girmesi anlamına gelir. Vücuda zararı tam da bu iğneler vermektedirler. Vücudun bunu dışarı atması zor veya mümkün değildir. Zaman içerisinde kendiliğinden de yok olmamaktadır, zira kimyasal, biyolojik, termal ve akla gelebilecek hemen her etkiye karşı dayanıklıdır.

Belli başlı asbest madenleri Rusya, Güney Amerika ve Kanada'da mevcuttur. Kanada kendi ülkesinde yasakladığı bu mineralin yıllarca ihracatını yapmıştır. İşte sözde medeniyet, insan hakları ve demokrasi havarisi Kanada'nın insanlara verdiği değer tam da budur.

Daha 1899 yılında Dr. Montague Murray asbestin asbestoz hastalığına yol açtığını kanıtlamıştı. Asbestin ilk kurbanları işçilerdi. Başlangıçta da asbestin bir iş hastalığına yol açtığı saptansa da olası halk sağlığı riski hemen hiç gündeme getirilmedi. İşçi düşmanı düzen bu malzemeyle yıllarca üretirken ve piyasada satarak hem işçilerin hem de halkın sağlığını bozdu. Etkileri bugün bile halk arasında görülüyor. Önümüzdeki yıllarda bu mal-

zeme halk sağlığına bir risk oluşturmaya devam edecektir. Zira malzeme birçok ülkede yasaklansa bile halen birçok yaşam alanı, evler, binalar, araç ve gereçler asbest içermektedir.

19. yüzyılın sonunda işçi sağlığına zararı kanıtlanan bu ürünün üretimi ve kullanımı, Avrupa Birliği'nde ancak 2005 yılında, Türkiye'de ise ancak 2010 yılında yasaklanmıştır. Bugün Fransa'da asbeste bağlı hastalıklardan yılda 4 bin kişi ölmektedir. Bu sayının önümüzdeki dönem daha da yükselmesi olasıdır, zira söküm ve yıkımlarda milyonlarca parçacık havaya ve suya karışmaktadır. Eski gemilerin hurda haline getirilme işinin az ve orta derecede gelişmiş ülkelere verilmesi de nedensiz değildir. Bunun nedenlerinden birisi çoğu işçinin hemen hiçbir kişisel korunma olmadan asbest sökümü yapmaya zorlanması ve bu asbestin muhtemelen tehlikeli bir atık olarak depolanmak yerine doğaya atılmasıdır.

Asbest kullanımı tamamen bir kapitalizm hastalığıdır. En korkunç hastalık-

lara yol açan bir madde on yıllarca bile bile piyasada işlem görmüştür. Üstelik zararsız alternatifleri varken... Asbestin yol açtığı hastalıklar, bilindiği halde hasıraltı edilmiştir. Özellikle 1945'ten sonra Avrupa'da çok yaygın şekilde kullanılmıştır. Bugün 1985'ten önce yapılmış hemen her ev ve her binada asbest vardır! Görünürdeki asbest temizlenmiş, "görünmeyen" asbest halen duruyor. Bir yangın durumunda asıl tehlike ateş değil, asbesttir. Asbestli bir bina yangınında itfaiye en önce ateşe değil, asbeste karşı önlem almaktadır. Sermaye halkı böyle çılgın bir durumla yüz yüze bırakmıştır. Herkesi on yıllarca aldatmışlardır. Birilerini hâlâ aldatıyor olabilirler. Ancak insanları her şeye rağmen her koşulda sürekli aldatamadıkları içindir ki asbesti yasakladılar.

Ama kapitalizmin pisliği her yerde sırırtıyor. Emperyalist metropollerin yaşam alanları asbest istilasına maruz kalmıştır. Bu alanların asbestten temizlenmesi gündemde değildir. Yalnızca mevcut du-

rum/statüko korunmaktadır.

Kapitalizm gelecek kuşaklara bir asbest dağı bırakıyor. Asbestin sökülmesi ve depolanması gerekiyor. Düzen, bu süreci hiç kuşku yok ki suistimal edecek, fatırayı işçilere çıkaracaktır. İşçiler asbest konusunda son derece uyanık olmalı, korunmasız hiçbir işi kabul etmemelidir. Sonucu işsizlik olsa dahi...

Asbest en büyük zararı solunum yoluyla vücuda girdiğinde vermektedir. Özellikle sigara içenler için ayrı bir risk oluşturmaktadır. Zira "soluk borusunun içini örten mukoza (salgı dokusu) hava ile gelen küçük yabancı cisimlerin (örneğin asbest tozlarının) dışarıya atılması için, titrek tüylü hücrelerden oluşur ve bu bölüm tütün tüketenlerde ya iyi çalışmaz ya da tamamen devre dışıdır. Yani bu insanlar asbestin solunum yoluyla giren bölümünü kısmen dışarıya atmakta zorlanmaktadır. Dolayısıyla daha fazla risk altındadırlar.

Asbest belasını insanlığın başına saran kapitalist emperyalist düzendir. Düzen asbest, bugün kauçuk granül, yarı başka bir madde. Düzen servet biriktirme, sermayeyi büyütme telaşı içindedir. Gözü başka bir şey görememektedir. Sonuçta, kâr için savaş çıkartabilen bir düzenden bahsediyoruz. Asbest, kauçuk, granül vs. gibi zararlı maddelerin kullanımı bu düzenin umrunda olabilir mi? İnsan sağlığı, işçi sağlığı bu düzenin umrunda olabilir mi? İşçiler için sağlığa zararlı olmayan, kansere yol açmayan çalışma koşulları bu sistemin umrunda mıdır? Hayır! Bu, onun fitratında yoktur. Onun tek alternatifini ise işçi sınıfının iktidarı demek olan sosyalizmdir.

2016'da 1929 iş cinayeti yaşandı

Kapitalistlerin daha fazla kâr uğruna gerekli güvenlik önlemlerini almayarak işçilerin canlarını hiçe sayması neticesinde 2016 yılında en az 1929 işçi iş cinayetinde katledildi. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi, 2016 yılında 25 Aralık'a kadar yaşanan iş cinayetlerine ilişkin verileri paylaştı.

İSİG Meclisi'nin paylaştığı verilere göre, 2016'da 25 Aralık'a kadar en az 1929 iş cinayeti yaşandı.

Verilere göre; iş cinayetinde katle-

dilen 1929 kişiden 1651'i işçi ve kamu emekçisi, 278'i çiftçi ve esnaftan oluştu. İş cinayetleriyle katledilenler arasında 56 çocuk, 96 kadın ve 96 göçmen işçi olurken en çok iş cinayetinin yaşandığı sektör ise kuralsızlığın ve kölece çalışmanın hüküm sürdüğü inşaat işkolu oldu. İnşaat iş kolunun ardından sırasıyla tarım, taşımacılık, ticaret/büro, belediye, metal ve maden iş kolları yer aldı. İstanbul, Kocaeli, Bursa, İzmir, Ankara, Antalya ve Konya ise iş cinayetinin en

fazla yaşandığı kentler oldu.

İSİG Meclisi'nin paylaştığı verilerde yıllara göre iş cinayetlerinin dağılımı ise şu şekilde;

2003 yılında 811 işçi, 2004 yılında 843 işçi, 2005 yılında 1096 işçi, 2006 yılında 1601 işçi, 2007 yılında 1044 işçi, 2008 yılında 866 işçi, 2009 yılında 1171 işçi, 2010 yılında 1454 işçi, 2011 yılında 1710 işçi, 2012 yılında 878 işçi, 2013 yılında 1235 işçi, 2014 yılında 1886, 2015 yılında 1730, 2016 yılında (25 Aralık'a kadar) 1929 işçi.

Gençlik mücadelesi ve 2016

2016 yılını geride bıraktık. Her alanda devletin sistematik baskısıyla karşı karşıya kalınan bir yıl oldu 2016. 2017 yılına girerken; en ufak bir muhalif sesin dahi susturulmaya çalışıldığı, savaş ve saldırganlığın tırmandırıldığı, Kürt halkına yönelik kirli savaş uygulamalarının hız kazandığı ve gelinen yerde devlet tarafından tamamen yok sayılan bir halk gerçeğinin olduğu, OHAL ve KHK'larla yönetilen bir Türkiye'yle karşı karşıyayız.

Kapitalist sistemin yaşadığı çok yönlü krizler bu saldırganlığın arka planını oluşturuyor. Sermayenin yaşadığı kriz ve yarattığı ağır sorunlar elbette dolaysız olarak üniversiteleri ve gençliği de etkiliyor. Toplumun her kesimine yönelen bu saldırganlıktan gençlik de payına düşeni alıyor. Şöyle ki;

7 Haziran seçimlerinin ardından üniversitelerde ilan edilen siyaset yapma yasağı 2016 yılında da devam etti. Hemen hemen tüm üniversitelerde uygulanan bu yasaklar karşısında üniversite gençliğinin çıkardığı her ses gerek polis, gerekse de gerici-faşist çeteler eliyle boğulmaya çalışıldı. Üniversite öğrencileri soruşturmalar, uzaklaştırmalar, gözaltılar ve tutuklamalarla karşılaştı. TÖDA'nın verileriyle 100'ün üzerinde üniversite öğrencisi bu süreç içerisinde tutuklandı.

Ocak ayı kirli savaşın tırmandırıldığı ve devletin yeni katliamlara imza attığı bir ay oldu. Devletin kardeş Kürt halkına yönelik yürüttüğü bu savaşa karşı verilen direniş "terör" demagojisiyle çarpıtıldı ve milliyetçi-şoven histeri tırmandırıldı. Bu saldırılara bir yanıt da "Bu suça ortak olmayacağız!" diyen akademisyenlerden geldi. 89 üniversiteden 1128 akademisyen tarafından imzalanan metin devletin Kürt illerinde gerçekleştirdiği katliamları durdurması için bir çağrıydı. Katliamcı devlet bu açıklama karşısında akademisyenlere yönelik cadı avı başlattı. İlk başta 100'ün üzerinde akademisyene soruşturma açıldı, onlarca gözaltına alındı, en az 15 akademisyen görevden uzaklaştırıldı. Bu saldırı dalgası katlanarak devam etti. Elbette ki bu saldırılar yalnızca akademisyenlere dönük değildi. Bu saldırıyla devlet, üniversite bileşenlerine bir mesaj veriyordu. Hedefte bütünüyle üniversiteler vardı.

Mart ayında Ensar Vakfı'nda yaşanan tecavüz olayı toplumda ciddi tepkilere konu oldu. Ensar Vakfı'nda 45 çocuğa tecavüz edilmesi gençlik içinde de geniş tepkilere yol açtı. Üniversitelerde bu konuya dair eylemler gerçekleştirildi. Gençliğin yaşanan çürümeye karşı ortaya

2016 yılında yaşadıklarımız 2017'de daha sert fırtınaların tüm toplumu ve gençliği beklediğini gösteriyor. Keza ekonomik kriz ve bunun üzerinden yükselen sosyal, siyasal, toplumsal sorunlar toplumla beraber gençliğin de içindeki öfkeyi büyütme devam ediyor.

koyduğu tepki, bu topraklarda gericiliğin kök salamayacağını bir kez daha gösterdi.

Mayıs ayı, bu coğrafyanın dört bir yanına ateşin düştüğü, kavganın filizlendiği ve mücadele bayrağının en yukarılara çekildiği aydır. Mayıs ayı toplumu tümünden değiştirecek, dönüştürecek yegane sınıf olan işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günüyle başlar. 1 Mayıs'a bu yıl toplum üzerinde yaratılan karanlık atmosfer içinde girmiş olduk. Reformistler düzen içi ufukları doğrultusunda İstanbul'da 1 Mayıs'ı Bakırköy Meydanı'nda karşılar, devrimci-ilerici örgütler ise bu günün anlamı ve önemi üzerine Taksim ısrarını gösterdiler. 1 Mayıs'ın direnme geleneğini sürdürdüler. Gençlik güçleri de bu iradenin bir parçası olarak sokaklarda, barikat başlarında idi.

Üniversitelerin giderek gericiliğin yuvası haline getirilmesi ve faşist çetelerin beslenmesi, artan baskılar, Mayıs ayında da karşımıza çıktı. 9 Mayıs günü Hacettepe Üniversitesi'nde yaşanan faşist saldırı, 13'ünde ise Bitlis Eren Üniversitesi öğrencisi 16 gencin ev baskınları ile gözaltına alınması ve 14'ünün 'örgüte üye olmak' iddiasıyla tutuklanması birkaç

örnek sadece.

Sermayenin isteği doğrultusunda eğitim giderek niteliksizleştiriliyor ve bilmisellikten uzaklaştırılıyor. Dahası her yeni uygulama ile piyasanın ihtiyaçlarına göre dizayn ediliyor. Bu dönem açısından birçok üniversitede bütünleme hakları gasp edilerek, yaz okulları yaygınlaştırıldı. Bazı üniversitelerde ise yaz okulları da iptal edildi. Bu uygulamalara tepki olarak Marmara ve Kocaeli üniversitelerinde forumlar, basın açıklamaları, eylemler örgütlendi.

Haziran ayının ortalarında eğitim yılının kapanma dönemine eğitim sistemine "sırtını dönen" liseliler damgasını vurdu. Sermaye iktidarının liselerdeki kuşatmasına karşı, okul idaresinin baskısına karşı liselilerin protestoları İstanbul Erkek Lisesi mezuniyet töreninde müdürün protesto edilmesiyle başladı. Ardından pek çok lisede yayınlanan "sırtını dön" bildirimleri ile kampanyaya dönen protestolar dalga dalga yayıldı. Okul müdürlerinin, polisin tehditlerine rağmen bildiriler yayınlandı ve eylemler yapıldı.

Mersin Üniversitesi öğrencileri "Karanlığa sırtını dönen liseli kardeşlerimiz kulak veriyoruz" diyerek bu protestola-

ra bildiri yayınlayarak katıldığını belirtti. Milli Eğitim Bakanlığı, il milli eğitim müdürlüklerine gönderdiği yazıda, dinci-gericiliğin karanlığına karşı mücadele çağrısı yapan lise bildirilerinin öğrenciler veya veliler tarafından hazırlanmadığını, "bazı siyasi çevreler tarafından organize edildiğini" öne sürdü. Bakanlık, okul adına bildiri yayınlamanın "suç" olduğunu iddia ederek, bir yandan da aba altından sopa gösterse de dalga dalga yayılan isyanı engelleyemediler. Diğer yandan İstanbul Bilgi Üniversitesi ve İTÜ öğrencileri, mezuniyet töreninde rektöre sırtlarını dönerek rektörleri protesto ettiler.

15 Temmuz'da yaşanan darbe girişimini fırsata çeviren AKP iktidarı üniversitelere yönelik saldırılarını arttırarak devam ettirdi. Darbe girişiminin hemen ardından 19 Temmuz'da YÖK tüm üniversite rektörlerine bir yazı gönderdi ve "paralel devlet yapılanması ile bağlantılı olan akademik ve idari personelle ilgili işlem yapılmasını" istedi. Ardından OHAL ilanı ile birlikte "cemaatle ilişkisi" olan eğitim kurumlarının kapatılması kararı alındı. Bu uygulamaların sonucunda yaklaşık 65 bin öğrencinin eğitim gördüğü 15 üniversite kapatıldı, nice

akademisyen, rektör, dekan açığa alındı, tutuklandı.

Türk sermaye devletinin keyfi yasak ve baskılarının önünü açan OHAL uygulamalarında son olarak Gençlik ve Spor Bakanlığı'nı kapsayan yurtlar için düzenleme yapıldı. Yükseköğretim Kredi ve Yurtlar Kurumu Yurt İdare ve İşletme Yönetmeliği'nde yapılan değişiklikle Terörle Mücadele Kanunu ve Türk Ceza Kanunu'nda belirlenen kimi "suçlar"-dan hüküm giyen ya da hakkında dava açılmış öğrencilerin devlet yurtlarına alınmayacağı açıklandı. Söz konusu düzenlemede "Kamu barışına karşı işlenen suçlar", "Millete ve devlete karşı işlenen suçlar" doğrultusunda "Cumhurbaşkanına hakaret", "devlet büyüklerine karşı hakaret", "suçu ve suçluyu övme", "Türk milletini, Türkiye Cumhuriyeti devletini, devletin kurum ve organlarını aşağılama" gibi suçlamalar da yer alıyor. Bu iddialarla hüküm giyen ya da haklarında dava açılan öğrencilerin yurtlarda barınması engellenmiş oldu. Yapılan düzenlemeyle haklarında dava açılmış olmasa bile "terör" bahanesiyle, eylemlere katılmaları gerekçe gösterilerek öğrencilerin yurtlardan atılmasının önü açıldı.

Diğer taraftan, darbe girişiminin ardından ilan edilen OHAL ile birlikte birçok devrimci-ilerici gözaltına alındı, tutuklandı. Buna dair gençlik örgütleri yaptıkları basın açıklamalarıyla OHAL'e ve baskılara karşı birlikte dayanışma içinde mücadele etmenin gerektiğini vurguladı.

Eylül ile beraber yeni eğitim-öğretim dönemine OHAL gölgesi altında başlandı. AKP iktidarı toplumun tamamında gerici yaygınlaştırmak isterken gençlik alanında da bu süreci hızlandırmıştı. Eylül ayının başında alınan karara göre Gençlik ve Spor Bakanlığı'nın Kredi ve Yurtlar Kurumu'na bağlı yurtlarda kalacak 525 bin üniversite öğrencisine dersler verilecek. Bu derslerin içeriği; adab-ı muaşeret, görgü kuralları; giyim-kuşamda estetik gibi konu başlıkları altında dinsel yaşam kuralları vb.

Bu dönem içerisinde eğitim alanında yaşanan sorunlar yer yer eylemli tepkilerle karşılandı. Bir çok üniversitede yurt sorunu üzerinden protestolar yaşandı. Devletin bu eylemlere verdiği yanıt ise soruşturmalar, uzaklaştırmalar, yurttan atmalar şeklinde oldu. Isparta Süleyman Demirel Üniversitesi öğrencileri dönemi okuldan atma cezaları ile karşıladı. SDÜ'de okuyan 42 öğrenci, Roboski Katliamı'nı andıkları için haklarında açılan dava sonuçlanmadan, rektörlük tarafından "mahkeme kararı var" denilerek okuldan atıldı. Öğrenciler durumu

mahkemeye bildirdiler fakat mahkemeden aldıkları cevap "bizi ilgilendirmiyor" oldu.

Yeni dönemde yurt eylemleri gençliğin temel gündemi oldu. Ekim ayında Zonguldak'ta Nesibe Hatun Kadın Öğrenci Yurdu'nda iki kadın öğrencinin kaçırılması bir yandan kadına yönelik taciz boyutuyla önümüze çıkarken bir yandan da nitelikli yurt ihtiyacını gözler önüne serdi. "Can güvenliğimiz yok" diyen kadın öğrenciler uzun süre yurdun önünü terk etmedi. Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi'nde (YYÜ) ise KYK yurtlarında kalan öğrenciler, yemek fiyatlarını ve barınma koşullarını protesto ettiler. Gece saatlerinde merkezi yemekhane önünde toplanarak "Yönetim istifa!" sloganları atan öğrencilere polis saldırdı. Polis saldırısında 2 öğrenci gözaltına alındı.

Öğrenciler yurtların pahalılığını ve niteliksizliğini protesto ederken Antalya KYK şube müdürü Süleyman Dinç "Bu yurda girerken, gelir durumunuza göre geldiniz. Burada bana ahkâm kesmeyin. Herkesin gelir durumu minimizeydi, öyle geldi. 3'te 1'inize yakını burslusunuz" diyerek devletin bu meseleye bakışını gözler önüne sermiş oldu.

Ardahan Üniversitesi yurtları da protesto seslerinin yükseldiği yurtlardan oldu. Suyun taahhüt edilen zamanlarda verilmemesi üzerine Ardahan Üniversitesi öğrencileri eyleme geçti. Öğrenciler,

suyun taahhüt edilen zamanda gelmemesi durumunda rektörlüğe ve valiliğe yürünmesi kararı aldı. Yurt yönetiminin öğrencilere yanıtı yurttan atma tehdidi oldu.

Baskı ve zorbalığın tırmandırıldığı, üniversitelerde soruşturma, uzaklaştırma saldırısının dizginlerinden boşaldığı bir süreçte İstanbul Üniversitesi'nde gerçekleştirilen direniş döneminin en anlamlı çıkışlarından birisi oldu. DGB tarafından İÜ ana kapısı önünde gerçekleştirilen direnişe hemen her gün polis saldırısı oldu. DGB'liler her seferinde direniş kararlılığını koruyarak bir ay boyunca İÜ ana kapı önünde oldular.

Ekim ayında ise liseli gençlik "Projeniz Değiliz" eylemleri gerçekleşti. AKP iktidarının "kindar ve dindar" bir nesil yetiştirme bakışıyla gündemine aldığı ve bazı köklü liselerdeki ilerici öğretmenleri tasfiye ederek bu liselerde gerici kadrolaşmalar oluşturmayı amaçlayan proje, liselilerin ve velilerin geniş tepkisini topladı. Kadıköy Anadolu, Çağaloğlu gibi birçok lisede oturma eylemleri, basın açıklamaları gerçekleştirildi.

Kasım ayında Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri ve öğretim görevlileri, üniversitelerine atanan rektöre karşı protestolar gerçekleştirdi. "Kayyım rektör istemiyoruz" şiarı ile yapılan eylemler dikkat çekti. OHAL ile birlikte göstermelik seçimlerin de kaldırılmasıyla rektörler cumhurbaşkanı tarafından atanmaya başlanmıştı. Bu doğrultuda BOÜ'de seçimden %86 gibi yüksek bir oranla çıkan Gülşay Barbarosoğlu değil, aday dahi olmayan yandaş Mehmed Özkan rektör seçildi. Bunun üzerine harekete geçen Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri ve öğretim görevlileri "1980 darbesinden sonra

YÖK ile kontrol altına alınmaya çalışılan bilimin, emeğin ve özgür düşüncenin yuvası üniversiteler, bugün saray darbesi ile karşı karşıyadır" diyerek birçok eylem gerçekleştirdi.

Gençliğin 1 Mayıs, 6 Kasım ise durgun geçti. İstanbul'da DGB'nin 2 Kasım'da yaptığı eylem dışında hiçbir eylem gerçekleştirilmedi. İzmir'de gerçekleşen eyleme polis saldırdı. Diğer bazı illerde ise 6 Kasım'da bölük-parçalı ve sönük eylemler yapıldı.

Kasımın sonunda tüm toplumun tepkisini çeken Aladağ yurt yangını katliamı ile yurt sorunu bir kez daha gündeme geldi. İstanbul'da İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü önünde sendikaların çağrısıyla bir eylem yapıldı. Bu çağrıya gençlik de yanıt verdi ve kitlesel bir eylem gerçekleştirilmiş oldu. Ankara'da MEB önünde yapılan eyleme ise polis saldırdı, 11 üniversiteli gözaltına alındı.

Aralık ayında çıkarılan KHK'larla akademisyen tasfiyeleri devam etti. İstanbul Üniversitesi'nde 6 akademisyenin ihraç edilmesine karşı Beyazıt Meydanı'nda, 3 Kasım'da "Ferman Devletin Üniversiteler Bizimidir!" ve 8 Aralık'ta "OHAL'e, KHK'lara ve Rektörlere Karşı Üniversiteler Bizimidir!" eylemleri gerçekleştirildi. Gençliğin, emek ve meslek örgütlerinin katılımıyla bu eylemler kitlesel bir şekilde gerçekleştirildi.

2016 yılında yaşadıklarımız 2017'de daha sert fırtınaların tüm toplumu ve gençliği beklediğini gösteriyor. Keza ekonomik kriz ve bunun üzerinden yükselen sosyal, siyasal, toplumsal sorunlar toplumla beraber gençliğin de içindeki öfkeyi büyütme devam ediyor.

2016'nın ardından..

Baskı, sömürü ve şiddete karşı öfke büyüyor

2016'yı, emperyalist kapitalist düzenin derinleşen krizi ve yoğunlaşan savaş ve saldırı politikaları ile geride bıraktık. Bu tablonun emekçi kitlelere yansıması ise açlık ve yoksulluk içinde yıkımdan başka bir şey olmadı. Siyasal gericilikle karakterize olan emperyalist düzenin sömürü politikaları, baskıyı, terörü ve yozlaşmayı da beraberinde üretti. Bu tablonun ağır faturasını kadınlar da ödedi ve ödemeye devam ediyor.

Dünya ölçeğinde yaşanan gelişmelerle birlikte, sömürü politikaları kadın emeğini gün geçtikçe değersizleştirirken, cinsel baskı ve eşitsizlik arttı, kadına yönelik şiddet tırmandı. Siyasal İslam'ın kadınlar üzerindeki etkileri ise daha da boyutlandı. En bariz örneklerini ise, Ortadoğu'da IŞİD gibi cihatçı çetelerin gerçekleştirdiği baskı, şiddet, taciz ve tecavüzlerden gördük.

Geride kalan yılda, ülkemizdeki kadınların yaşadıkları da dünyadaki tablodan farklı değildi. Dahası, gün geçtikçe boyutlanan düzen krizi ve AKP iktidarının uyguladığı politikalarla daha da derinleşmiş oldu. AKP iktidarının gerici zihniyetinin, sindirme, denetim altında tutma ve beraberinde toplumu dizayn etme politikalarının sonucu olarak kadınlar hedefe çakıldı. Kadınların giyimine kuşama müdahale edildi, taciz meşrulaştırıldı, şiddet tırmandırıldı. İktidar sözcülerinin söylemleriyle sözde annelik kutsanarak kadınlar aşağılandı. İktidar olmanın tüm olanaklarını sonuna kadar kullanan AKP, dinsel gericiliği topluma empoze etmek için her olanağı kullandı. Anaokullarından başlayarak gerici politikalar yaygınlaştı. Yargı eliyle şiddet-taciz-tecavüz meşrulaştı. Ensar Vakfı gibi iktidar destekli kurumlarda yaşanan cinsel istismar vakaları, erkeklerin kız çocuklarından bile tahrik olabileceklerine dair verilen dini vaazlar, buz dağının görünen yüzüydü. Geçen ay cinsel istismar yasasının gündeme getirilmesi ise, bu zihniyetin en bariz örneği olarak karşımıza çıktı.

Yıllardır kadına yönelik izlenen politikaların yarattığı zihniyetin ürünü olarak da kadınlar saldırıların hedefi oldu. Şort giydiği için kadının otobüste tekme yemesi, hamile kadının spor yaparken dövülmesi, kız yurdundan göz göre göre genç kadınların kaçırılması vb. olaylar halen hafızalarımızdadır.

Bu tablo, aynı zamanda kadına yönelik şiddeti de tırmandırdı. AKP iktidarı

Koyu karanlığın, baskı ve şiddetin hakim olduğu 2016 yılında, kadınlar mücadele alanlarında da yerlerini aldılar. Kürt kadınlarının direnişi, 8 Mart ve 25 Kasım eylemlerinde devletin şiddetine karşı direnişler, cinsel istismar yasasına karşı sokağa çıkılması, kadınlardaki mücadele potansiyelini gösteriyor.

döneminde kadına yönelik şiddetin artışı %1400'lere varan ürkütücü rakamlarının 2016 yılının ilk 11 ayındaki karşılığı, basına yansıyan rakamlara göre 236 kadın cinayeti, 71 kadına tecavüz, 368 kız çocuğuna cinsel istismar olayı oldu. Kuşkusuz ki OHAL ile birlikte toplum ölçüsünde şiddetin tırmanması, kadına yönelik şiddeti de tetikledi ve şiddet oranlarında %15 oranında artış yaşandı.

AKP iktidarının Kürt halkına dönük kapsamlı imha operasyonları sırasında Kürt kadınları da hedef alındı. Bir yandan Taybet Ana gibi yoksul Kürt emekçiler sokak ortasında katledilirken, öbür yandan Kürt kadın siyasetçiler yerel direnişlerde hedef gözetilerek katledildi. Ekin Wan isimindeki gerillanın işkenceyle katledilmesi ve ölü bedeninin teşhir edilmesi, sermaye devletinin Kürt halkına ve direnişçi Kürt kadınlarına dönük intikamcı yüzünün resmi oldu.

Tablonun öteki bir yanını ise kadın işçi ve emekçileri de doğrudan etkileyen sınıfa dönük saldırılar oluşturmaktadır. Esnek ve güvencesiz çalışmanın yaygınlaşmasıyla birlikte gündeme getirilen kiralık işçilik, kadın işçilerin analık sorumlulukları gerekçe gösterilerek meşrulaştırılmak istenmiştir. Aynı zamanda çıkartılan istihdam paketleriyle kadın

işçilere esnek çalışma dayatılmıştır. Keza çalışma yaşamında her biçimiyle mobbingin yaygınlaşması ise, kadın işçiler üzerindeki çifte sömürüyü perçinleyen bir rol oynamıştır.

BASKI VE SÖMÜRÜYE KARŞI TEPKİ VE ÖFKE

Koyu karanlığın, baskı ve şiddetin hakim olduğu 2016 yılında, kadınlar mücadele alanlarında da yerlerini aldılar. Kürt kadınlarının direnişi, 8 Mart ve 25 Kasım eylemlerinde devletin şiddetine karşı sergilenen direnişler, son olarak cinsel istismar yasasına karşı sokağa çıkılması, kadınlardaki mücadele potansiyelini gösteriyor. Her ne kadar tepkiler sınıf zemininde dışa vurmasa bile, iktidarın çok yönlü baskı ve şiddet politikaları karşısında kadınların önemli bir dinamik olduğunu bugünden gösteriyor.

Toplam tablo içinde Rimaks ve Manisa ECA Valfsel fabrikalarında mobbinge uğrayan kadınların gösterdiği tepkiler, Kastaş ve AVON Kozmetik'te örgütlenme mücadelesinin ardından işten atma saldırısına karşı sergilenen direnişler, kadın işçiler cephesinden önümüzdeki döneme yol gösteren örnekler olarak kayıtlara geçti. Yine Mata ve Valfsan fabrikalarında kadın işçilerce öne sürülen 8

Mart'ın ücretli izin ilan edilmesi ve regl izni taleplerinin Toplu İş Sözleşmelerinde yer bulması, işçi sınıfının mücadelesinde bir kazanım olarak örnek teşkil ediyor.

Aynı şekilde dünyanın dört bir yanındaki da kadın işçilerin eylemleri, örneğin Polonya'da kürtaj yasasına karşı 1 günlük genel grev, Latin Amerika'da tecavüze uğrayan ve katledilen genç bir kadın için iş durdurma eylemleri, İzlanda'da eşit işe eşit ücret için grev ve saymadığımız bir dizi eylem deneyimi, işçi kadınların mücadelelerine ışık tutuyor.

SERT SINIF MÜCADELELERİNE HAZIRLANALIM

Emperyalist kapitalist düzenin kriz içinde debelendiği, savaş ve saldırganlık politikalarını tırmandırdığı bir dönemde, Türkiye'deki sermaye iktidarı da derin bir bunalım yaşamaktadır. Siyasal gericiliğin, koyu baskı ve karanlığın, şiddetli bir ekonomik krizin sınıf mücadelelerini ve toplumsal çalkantıları doğuracağı bir döneme giriyoruz.

Çok açık ki, koyu karanlık içinde geçen 2016 yılının ardından, kadın işçilerin fitilini ateşlediği Ekim Devrimi'nin 100. yılı olan 2017'de sert sınıf mücadeleleri bizleri bekliyor.

Piyangodan kurtuluş çıkmaz, kurtuluş kendi ellerimizde!

"O aynı odanın içinde iki büklüm çalışırlar, sabahın dördünden ya da beşinden gece yarısına kadar dikiş dikerek, sağlıklarını bir iki yıl içinde yıkarak ve erken bir zamanda mezara giderek, ama yaşamın en zavallı gereksinimlerini dahi elde edemedi ömür tüketirler. Ve hemen yolun alt başından yüksek burjuvazinin şahane konak arabaları geçer ve de on adım ileride alması bir züppe, onların bir yılda kazanabileceği paradan daha fazlasını bir gecede faroda* yitirebilir."**

1845 yılında Engels tarafından "İngiltere'de Emekçi Sınıfın Durumu" kitabı yazılırken sefalet içindeki emekçilerin yaşamı incelenmiş; fiziksel, sosyal, ahlaki özelliklerinin nasıl dejenere olabileceği gözler önüne serilmişti. Sadece çalışabilecek kadar tok kalan işçilerin, öldürücü birçok hastalığın kol gezdiği evlerde yaşamaya çalıştığını görüyoruz. Şehrin arka mahallelerindeki tablo iç karartıcı bir hal alırken, burjuvazinin mekânlarında ise ışık hiç sönmüyor. Rezil alışkanlıkları ile ahlaki çöküntü yaşayan burjuvazi, sömürdükleri işçilerin bilinçlenmesinin önüne geçmek için her türlü oyuna başvuruyor.

"Büyük kentlerde, yoksulun garip talihsizliği, dayanılmaz ayartmalardan sakınamayışı değildir; yüzünü nereye çevirse, fuhuşun, kumarın çekici biçimleriyle ya da suç oluşturan zevklerin ayartıcılığıyla karşılaşmasıdır."

EMEKÇİYİ ALDATAN OYUNLAR!

"Kır yoksullarına" adlı broşüründe piyango aldatıcı işlevini şu şekilde anlatır Lenin; "Örneğin benim 50 ruble değerinde bir ineğim var. Bu ineği piyango ile satmak istiyorum ve o nedenle herkese 1 ruble değerinde bilet almayı öneriyorum. 1 ruble ile inek sahibi olma olanağı var! Herkes ineği satın almak is-

tiyor ve rubleler yağmaya başlıyor. 100 ruble toplandığında, piyangoyu çekiyorum: piyangoyu kazanan, ineği bir ruble almış oluyor, diğerleri hava alıyor. İnek insanlara 'ucuza' mı geldi? Hayır, çok pahalıya geldi, çünkü değerinin iki katı para ödendi, çünkü iki kişi (piyangoyu düzenleyen ve ineği kazanan) hiçbir şey yapmadan kazanç sağladılar, hem de paralarını kaybeden 99 insanın sırtından. Demek ki piyango halk için kazançlı olduğunu söyleyenler halkı basitçe aldatmaktadır."

Dünyada ve yaşadığımız ülkede yıkımların, savaşların, krizlerin eşliğinde yeni bir yıla girerken, yeni yılın ilk dakikalarında çekilen şans oyunları aracılığıyla topluma bireyci kurtuluş fikirleri aşılanıyor. Bilet satış bayilerinin önünde uzun kuyruklar oluşuyor. Talih kuşunun konması büyük bir heyecanla beklenirken, bilet kuyruğunda yapılan röportajlarda bir kez daha işçi, emekçilerin güzel bir yaşam isteğiyle karşılaşılıyor.

Büyük ikramiyenin çıkma olasılığının neredeyse imkânsız olduğu bilinir. Yine

de hayaller kurulur, evler, arabalar alınır, kalırsa biraz da yardım edilir. Satılan hayallere, her bir emekçiden toplanan milyar dolarlar eşlik eder. Meblağı düşük kupon oynayarak, çeyrek bilet olarak kandırılan emekçilerin cepleri boşaltılıyor. Özellikle şans oyunlarına yön veren büyük sermaye gruplarının kasalarına yeni paralar akarken, devlet için de yeni kaynaklar yaratılıyor.

Özellikle gelişen teknolojinin avantajlarından faydalanan bahis şirketleri internet ortamının çekiciliğini de ekleyerek legal ve illegal bahis siteleri açıyor. Oynanan oyunun her adımı bahis konusu yapılırken, işçinin her an, canlı oynadığı bir kumar organize edilmiş oluyor.

"UMUT FAKİRİN EKMEĞİDİR!"

Burjuvazi sorunlarını konuşan, birliğini kuran işçilerin yerine hayali bir âlemde yaşayan, umudunu çıkmaz bahis oyunlarına feda eden işçiler yaratmayı tercih ediyor. Bu nedenle çay paydosunda ya da serviste oynayacağı kuponun kazanma ihtimalini tartışan işçiler azımsana-

maycak orandadır. Böylece yoksulluğun sebebi olan sömürü ilişkileri silikleşir. Yasal haklarını dahi bilmeyen işçiler, futbol takımının tüm oyuncularını tek tek sayar. Sınıfının mücadele tarihine dair en ufak bir bilgisi olmazken, takımının kaç yıllık tarihini en ufak ayrıntısına kadar bilebilir. Çünkü umudunu şans oyunlarına yatırmış bir işçinin, mücadele tarihini bilmesine ihtiyacı yoktur.

YILANI TANIYAN KAZANIR!

Yeni yılın ilk dakikalarında yapılacak piyango çekilişlerinin sonunda kazanan birkaç kişi açıklandığında kaybeden yine işçiler, emekçiler olacak. Omuz omuz mücadele etmenin yerine piyango biletinin peşinde koşarsak eğer sadece umudunu değil aklını yitiren birer Cabbar*** oluruz. Çıkacak olan ne piyango bileti, ne de definedir, yalandır, kapitalist sistemdir. Kazanmak için kapitalist sisteme karşı mücadele etmeli, örgütlenmeliyiz. Sınıf mücadelesi içinde bilinçlenen işçiler yılı tanıdıkça devrime olan inancı, umudu yeşerecektir. Şans oyunlarında vadedilen gelecek hayallerinin sahteliğini açıkça teşhir etmeliyiz. İşçilerin örgütlü hareketinin nelere kadir olabileceğini metal fırtınası ve Greif Direnişi üzerinden anlatırken, fabrikada verilecek bir mücadelenin içinde özgüveni artan, kurtuluşu devrimde arayan bir sınıf yaratabiliriz.

KÜÇÜKÇEKMECE'DEN BİR İŞÇİ

* Faro: Oyuncuların kağıt dağıtana karşı oynadıkları bir tür kumar.

** İngiltere'de Emekçi Sınıfların Durumu-Friedrich Engels

*** Yılmaz Güney'in Umut filmindeki baş karakter

Binlerce çocuk hapisanede

Emperyalist kapitalist düzen, çocuk istismarını, istismarcı kurumlarını ve düzenin pisliklerini aklarken, geleceksizliğe mahkum ettiği çocukları "suça" sürüklemeye ve hapisanelere tıkmaya devam ediyor. Adalet Bakanı'nın hapisanelerdeki çocuk sayısına dair yaptığı açıklama da bu gerçeği bir kez daha gözler önüne serdi.

Adalet Bakanı Bekir Bozdağ, CHP milletvekili Sezgin Tanrıkulu'nun tutuk-

lu çocuklarla ilgili soru önergesini yanıtladı. Bozdağ, 16 Ağustos tarihi itibarıyla bin 664 çocuğun tutuklu, 790 çocuğun da hükümlü olduğunu açıkladı.

Bekir Bozdağ, yıllar içinde hapisanelerde bulunan çocuk sayısına ilişkin de şunları söyledi: "Ülke genelindeki ceza infaz kurumlarında 2007 yılında 1527 tutuklu, 539 hükümlü; 2008 yılında 2075 tutuklu, 671 hükümlü; 2009 yılında 2047 tutuklu, 632 hükümlü; 2010

yılında 1584 tutuklu, 529 hükümlü; 2011 yılında 1924 tutuklu, 410 hükümlü; 2012 yılında 1583 tutuklu, 418 hükümlü, 2013 yılında 1527 tutuklu, 451 hükümlü; 2014 yılında 1522 tutuklu, 540 hükümlü; 2015 yılında 1665 tutuklu, 729 hükümlü vardı."

Çocuk tutukluların büyük çoğunluğunun "hırsızlık" suçlamasıyla hapiste olduğu da açıklamada yer aldı.

“Kızıl bayrağımızla 2017’yi kavganın ve umudun yılı yapacağız!”

Merhaba Kızıl Bayrak emekçileri, sevgili yoldaşlar;

Kapitalist-emperyalist sistemin yaşadığı çok yönlü krizler eşliğinde 2016 yılını geride bırakıyor ve 2017’ye giriyoruz. Gerek dünya genelinde gerekse de bulunduğumuz coğrafyada sistemin yapısal krizlerinden kaynaklı kaotik süreçlerden geçiliyor. Bu duruma daha erken bir tarihte isabetli bir öngörüyle dikkat çeken komünistler, girilen dönemi “krizler, savaşlar ve devrimler” dönemi olarak tariflerken, bundan da politik-örgütsel sonuçlar, görevler çıkarılabileceğini yegane hareket olmuştur...

Bununla birlikte sistemin yaşadığı çok yönlü krizler temelinde ve onun üzerinde boy veren kendine has krizleriyle Türkiye, çok daha sarsıcı ve şiddetli bir şekilde yaşamaktadır bu süreci. Sadece son bir yılın gelişmelerini dikkate aldığımızda bile 2017’de bizleri, işçileri, emekçileri, ezilenleri ve toplumsal muhalefeti nelerin beklediği noktasında hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak açıklıkta bir fikir sahibi olabiliriz.

Şüphesiz ki sermaye iktidarının dizginlerinden boşalan faşist saldırı ve baskılarının doğrudan hedeflerinden biri de komünist basın çalışanları olacaktır. Bu saldırı dalgasını göğüsleyebilenin, işçi ve emekçilerin, ezilen tüm kesimlerin başına musallat edilen her türlü beladan kurtulmanın tek çözüm yolunu işaret eden “devrimci bir sınıf

hareketi” görevinde önemli bir rol oynayacak olan siz emektar yoldaşların yeni kavga yılını kutluyor, çalışmalarınızda başarılar ve kolaylıklar diliyorum.

İşçi ve emekçilerin, toplumun ezilenlerinin sesi soluğu olan Kızıl Bayrak’ımızın her zaman yükselmeye ve kavga alanlarında dalgalanmaya devam edeceğine olan sonsuz inancımızla selam ve sevgilerimi iletiyorum.

“Devrimci bir sınıf hareketi için ilerle!”

“Kızıl Bayrak yukarı daha daha yukarı!”

**Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishanesi’nden
TKİP dava tutsağı Onur Kara
23.12.2016**

Merhaba Sevgili Dostlar;

Emperyalist haydutların dünyamızın her bir köşesini kan deryasına çevirdiği, bölgesel savaşlarla mazlum halklarımızı yerinden-yurdundan göçerttiği, denizleri, okyanusları çocuk mezarlığına çevirdiği, halklarımıza her türlü baskı, zulüm ve sömürüyü reva gördüğü bir yıl daha geride kaldı. Krizleri her yıl gittikçe derinleşen emperyalist dünya sisteminin yerle yeksan olduğu, duvarların, sınırların, sınıfların ortadan kalktığı, zindanların yıkılıp, yerine ekolojik komünal köylerin kurulduğu yeni bir dünyanın inşasına olan inancımız tamdır.

Güzel günlere olan özlem ve inancımızla, yeni mücadele yılınızı siper yoldaşlığı ruhuyla, en içten devrimci duygularımızla kutluyor, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

**MKP Dava Tutşakları
Amasya Hapishanesi**

Merhabalar sevgili Kızıl Bayrak’lı düşdaşlar,

Koyulaşan faşizmin karanlığına inat, karanfil yüreklerimizde aydınlık yarınlar için taşıdığımız umut ve inancı bulduğumuz her alan ve mevzide büyötmeye devam ediyoruz, edeceğiz! Ta ki Küçük Avrasya halkları özgür geleceğini inşa edinceye değin... Bu ortak amaçla kavgaya omuz veren, karınca-kararınca katkıda bulunan tüm düşdaşlara komünar selam ve sevgilerim eşliğinde, sonsuz başarılar dileyerek... Her birinizi düşdaşlığın olanca coşkusıyla kucaklayıp öpüyorum.

2017’de daha da keskinleşecek olan sınıf çelişkilerinin bizlere yükleyeceği dönemsel sorumluluk, tüm ezilenlerin ortak çıkarı –faşizmin her renginin alt edilmesi- için safları daha sıklaştırıp örgütlenme ve devrimci pratikte yoğunlaşmak olacaktır. Bu bilinç ve kararlılıkla...

Yeni kavga yılınızı komünarca selamlayarak-kutluyorum!..

Özgür gelecekte buluşuncaya değin, sağlık, direnç ve umutla kalın. Asla

düşsüz kalmayın! İyi ki varsınız, daima var olun!..

Not: Gazete düzenli geliyor. Duyarlılığınız için teşekkürler!

Komünar selamlar

**Haydar Sönmez
Kandıra 2 Nolu F Tipi Hapishanesi
15.12.2016**

Merhaba,

Zulümle, zorbalıkla, işkence ve katliamlarla terbiye edilmeye çalışıldığımız; halklarımızın kırk satırla kırk katır arasında tercihe zorlandığı bir yılı geride bıraktık. Her şeye rağmen “islah” olmadık, “yola” gelmedik, direndik, direniyoruz...

Biliyoruz ki, zulmün karanlığı ne kadar koyu olursa olsun sonunda kazanan hep direnenler olur. Ki biz bu zulmü de, karanlığı da tanıyoruz. Onu daha önce yendik yine yeneceğiz.

Bunun için “omuz omuza” diyoruz bir kez daha.

Faşizme karşı omuz omuza olacağız, hayatı umuda ve aydınlığa boğacağımız bir yıl olması dileği ve inancıyla yeni yılınızı kutluyor, selam ve sevgilerimizi iletiyoruz.

Umutla dirençle...

**Tamer Korkmaz
Kandıra 1 Nolu F Tipi Hapishanesi
18.12.2016**